

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Ingemann, B. S.; af B. S. Ingemann.
Titel Title:	<u>Hyrden af Tolosa : Tragoedie</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : trykt og forlagt af Boas Brünnich, 1816
Fysiske størrelse Physical extent:	171 s.

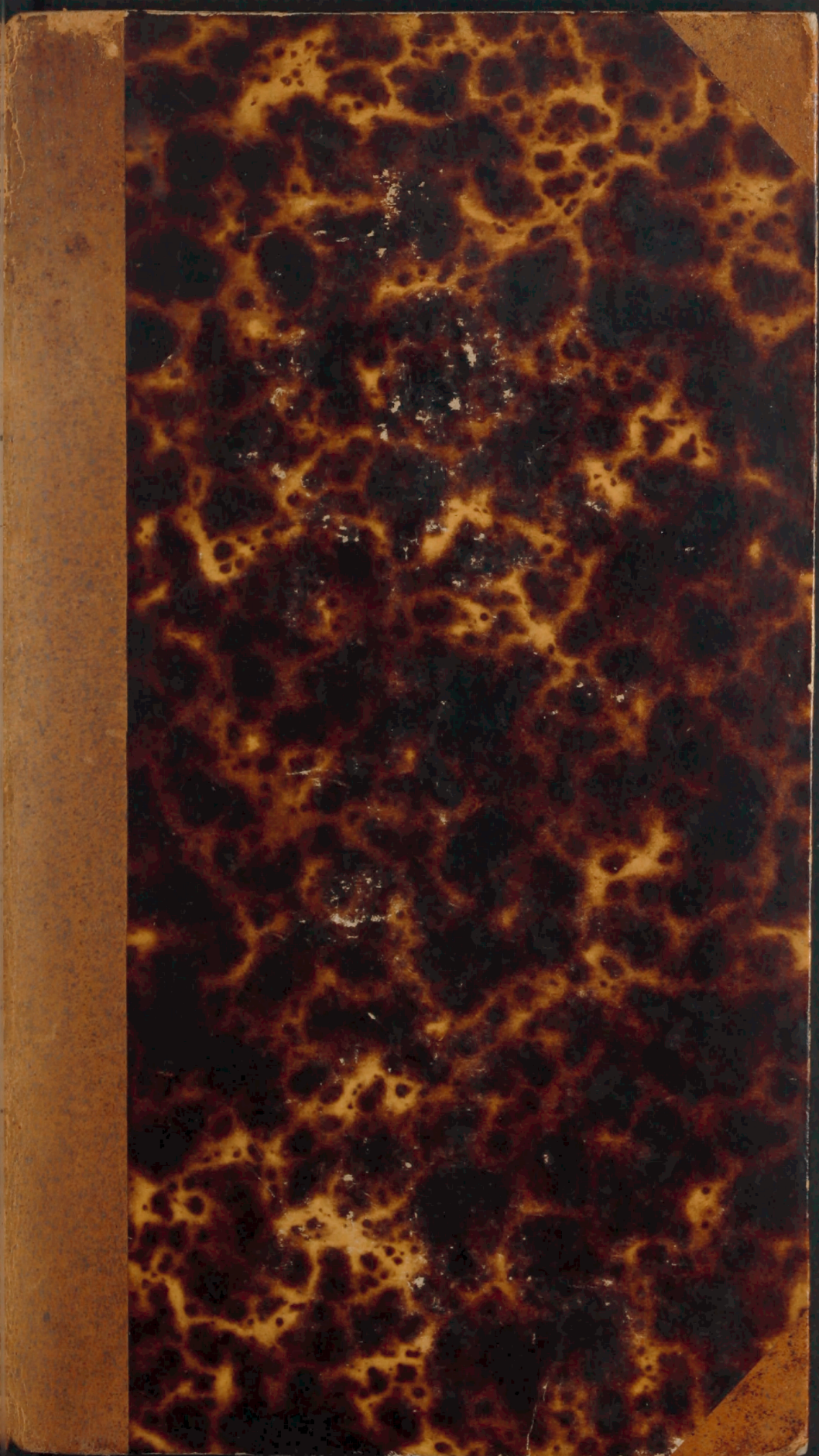
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

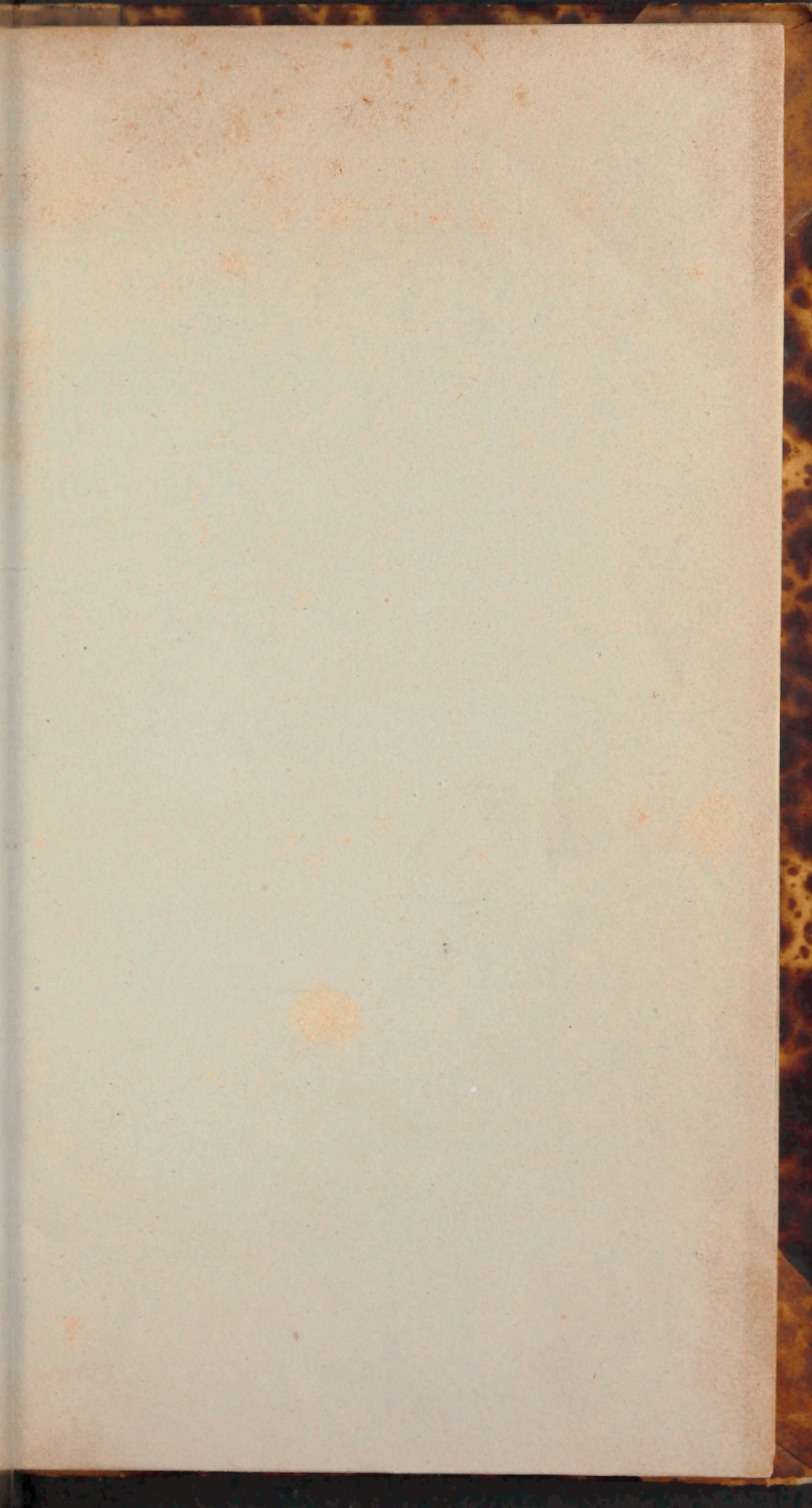
55. - 141.

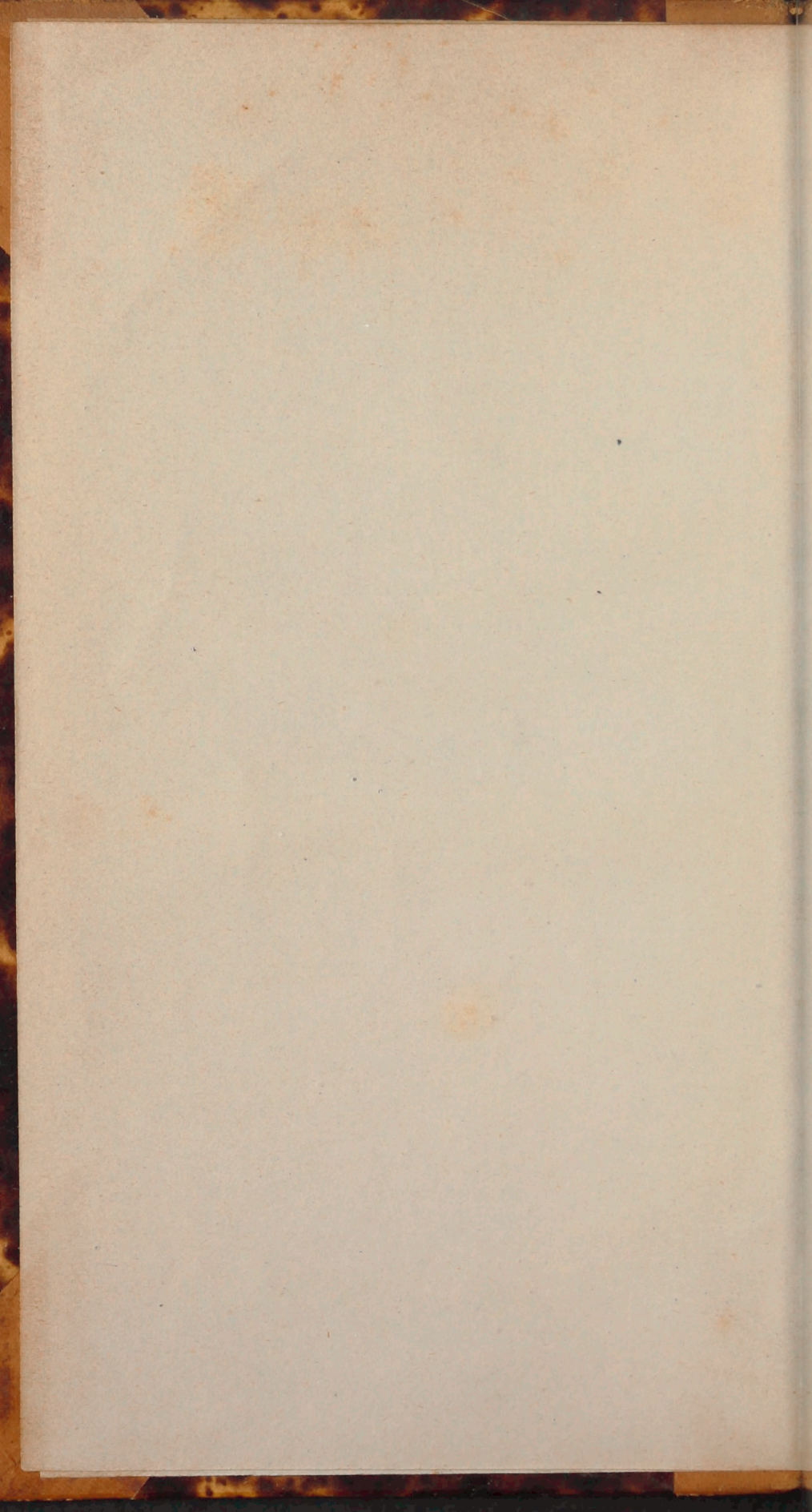
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130020574438

Synderen af Tolosa

Dramoedie

af

B. S. Ingemann.

Kjøbenhavn.

Trykt og forlagt af Boas Brännich.

1816.

Angels sc.

Handwritten text in a decorative, cursive script, possibly a title or name, enclosed in a decorative frame.

Handwritten text in a cursive script, possibly a date or a name.

Handwritten text in a cursive script, possibly a name or title, located below a horizontal line.

Gjennem Dale, over Bjerge
Sik jeg i et fremmed Land,
Syner skued, Toner horte,
Som jeg aldrig glemme kan.

Helte drog i Pantserplader,
Sælsomtssjunge forbi:
"Til Tolosa, for vor Frelser,
Til Tolosa fare vi."

Konger saae jeg blandt dem vandre,
— Korset svæved over dem;
Bryniesklædte Christenhyrder
Gik med Bispestave frem.

Jorsals tappre Ridderkarer
Fulgte Hæren, kjæk og from,
Og fra alle Verdens Hjørner
Pillegrimme til dem kom.

Bilde Raab lød i det Fjerne,
Lænker rasled, Sværde klang,
Underligt i Baabenarmen
Konner bad, Hyrdinder sang.

Dg til kjælnø Elskovssange

Huult som latter Stormen lød;

Korsøet raved i Orkanen,

Maanen lued blodig rød.

See! — da stod jeg paa en Slette,

Ingen Vandrer meer jeg saae,

Som en Drom hiint Syn var soundet,

Dødningbeen kun for mig laae.

Kæmpebeen i Stovet smuldbred,

Sorte Kors paa Heden stod,

Vinden over Græsset sused,

Vifted Duggen bort som Blod.

See! da stod paa fjerne Klippe
Bleg en Møe i Sørgeslor,
Peged paa et Kors og smilede,
Sang og stirred op fra Jord.

” Ingen dig i Verden kjendte,
Gode Hyrde! uden jeg;
Men hvad Gud ved dig har øvet,
Glemmer Jord og Himmel ei.”

Saa hun sang, de Toner svæved
Sølsomt over Valen hen;
Og de Kæmpebeen sig rørte,
— Døde standed op igjen.

Og jeg saae en Daad, som evig
Straaler lys i Livets Bog;
Ja selv Daadens skjulte Kjerne
Tonerne for Lyset drog.

Kjernen sig til Blomst udfolded,
Smiled mig saa underfuld;
Til hint Kors den sig opklynged,
Blomstred over Gravens Muld.

Og om Hyrden af Tolosa,
Om hiin Blomst paa dunkle Dei
Dvad jeg — mens de Syner veyled —
Hvad jeg saae; men vidste ei.

Skal nu Sangen ei forstumme

Om den ubekjendte Mand,

O! saa skue med venligt Die

Hvad jeg saae i fremmed Land!

Wandrer, som paa Heden vanker

Efter mig i Stjernefjær!

Blomsten hist du ei nedtræde!

Fromme Pilgrim! hab den kjær!

W. J. J. J. J.

Hyrden af Tolosa.

Tragoedie.

Personerne.

- Alfonfus den ædle, Konge af Kastilien.
Don Pedro den 2den, Konge af Arragonien.
Sancho den Stærke, Konge af Navarra.
Donna Clara, hans Datter.
Don Rodrigo, Erkebisp af Toledo.
Flere Bisper, Chorherrer og geistlige Ordensbrødre.
Muhammed el Nazir, (med Tilnavn den Grønne, af sin Turban) Konge af Marokko og Herre over Andalusien og Murciaen.
Don Diego Lopez de Haro, kristen Ridder og Feltherre.
Don Lupo, hans Søn.
Flere kristne Riddere af forskellige Ordener.
Emanuel, en ung Hyrde.
Andreas, en gammel Hyrde.
Bella, hans Datter.
Albenaliz og } mauriske Felt herrer.
Almoad }
Maurer og Korsfoldater.

(Scenen er i Omegnen af Havnen Muradal, ved Baeza, Sierra Morena-Bjergene, og Tolosa i Tiden 1212.)

Første Akt.

(Klippeegn ved Havnen Murabal. Nat. En Deel af den christne Leir. To Korsfoldater holde Vagt uden for Lopez Haros Telt.)

Første Kriger.

(Sætter sig fortrædelig paa en Steen).

Hvad Tid er det paa Natten? kommer snart
Afløsningstimen?

Anden Kriger.

Skam dig, Kammerat!

Er det nu Tid at længes efter No?

Hvo vil ei gjerne vaage nu og bede

Dg vove sidste Draabe Blod for Korset?

Nu er det, vi skal vise, vi kan meer,

End bære det paa Skulder og paa Glavind.

Første Kriger (reiser sig).

Ja var det for Jerusalem vi stod,

Vi havde dog en hellig Grav at vinde;
Her graves os en spansk med Maurersværd.

Anden Krieger.

Besjæm dig ikke med sliq modløs Tale!
Ei for en Grav at vinde hid vi kom;
Nei for at værne Christenhedens Liv
Dg Kirkens Helligdom imod de Vantro,
End intet Korstog var saa stort og helligt:
En Dømming staae vi her mod Mahoms Strøm;
Den truer nu jo alle christne Lande,
Ia Herrens Nige selv med Undergang;
Dog vi har kongelige Kæmper blandt os,
Dg under Lopez Haros Heltesie
Det er en Lyst at færdes mandelig;
I Nøden skal han kjende sine Folk.

Første Krieger.

Det mener jeg han har tilfulde lært
Med Calatrava.

Anden Krieger.

Nævn den Skjændsel ei!
Ha! lad dem kun gaae hjem, de usle Flokke
Ublændinger! hvi stoled vi paa dem?

De fulgte Korset kun, for under det
At plyndre Stæder, og vanære Qvinder
Dg myrde Bærgeløse.

Første Kriger.

Sig ei det!

Ved Malagon de kæmped dog som Helte,
Dg meied Vantroen ned som Ar i Hest.

Anden Kriger.

Ja rigtig, for at hæste raadden Blodfrugt,
Dg føre Guld og Sølv fra Korstog hjem.

Første Kriger.

Nu, det er saa jo Skik og Brug i Krigen;
Hvor Stæder stormes, har man Ret at plyndre,
Dg lade Alle over Odden springe;
Det skulde man ei have os formeent
Ved Calatrava, og vi havde ei
Med Tabet af den halve Kristenhær
Nu standet her indsluttet og betrængte
Fra trende Sider af den grønne Mahom,
Imellem disse falske Klippesnevrer.
Hvad hjælper det, at man i Rom har fasset
Dg fordret hele Verden op til Korstog

Mod denne Satan af Mahomedan?
Hvad nytter det, at vi har tvende Konger
I Spidsen for os? — her vi falde maae,
Om ei for Sværd, saa dog for Hungren snart,
Hvis ei vi flygte til den fjerde Side,
Hvorfra vi kom.

Anden Kri ger.

Nei, det forbyde Gud!
Barbaren skal ei nyde den Triumf
At see os flye; for maa han see os bde
Som Christne og som Helte, om endog
Med os de Christnes sidste Haab forsvandt.

Første Kri ger.

Troer du, sli g Lyst til Martyrdøden her
Bessøler hele Korstogshæren?

Anden Kri ger.

Dig

Dg dine Lige ei saavidt jeg mærker;
I maatte heller have fulgt med Strømmen,
Som løb fra Calatrava hjem med Bytte,
End her udsætte eders unge Liv
For Korsets Fred og Ære.

Første Kriger.

Spotter du?

Lag dig iagt, min Helgen! at jeg ikke
Dig viser strax, at for min egen Ære,
Jeg har et Liv tilovers.

Anden Kriger.

Som du vil;

Her staae vi paa vor Post, og skal samdrægtig
Bevogte Lopez Haros Telt, ei slaaes,
Naar vi er afløst, skal vi tales ved.

Første Kriger.

Ja saa maaskee min Brede er forbi;
Vil du ei strax, vil jeg ei siden.

Anden Kriger.

Har du

Maaskee kun da et Liv tilovers, Karl!
Naar Krigens Lov betrygger dig? — Dog nei,
Dit Heltetmod jeg ikke bør betvivle:
Det var jo dig, som viste dig saa modig,
At du drog Sværd imod Albenalix,
Og Almoad, de tappre Maurerhelte,
Da de os vaabenløse kom imøde
Med Calatravas Negler.

Første Krieger.

Klogere

Jeg havde handlet, havde jeg dem spiddet,
End Lopez haro da han førte dem
I Sikkerhed midt gjennem Christenseiren,
At nu de ved den grønne Mahoms Side
Sligt Edelmød med Staalmynt kan betale.

Anden Krieger.

Last ei vor ædle Høvding! du som her
Seer ei mod Himlen fremad efter Fjelsen,
Men stirrer rødt tilbage efter den,
For dig er Ridderdaad og Høimod Daarskab.

Første Krieger (haanlig).

Nei, langtfra! jeg maa høit den Viisdom prise,
Af Ridderhøflighed at bære selv
De fangne Ulve ud igjen i Skoven.

(leer)

Jo ret vi som Biscailerhelte tee os,
Hvis her vi stolt mod Klipperne gaae frem,
Dg vente de skal høflig for os vige.

Anden Krieger.

Maa skee du agter at forlade Leiren?

Første Kriger

(vender sig bort og mumler lydeligt).

Du Vel mig viste, var du flog.

(Flere Korsfoldater komme)

Anden Kriger.

Hvem der?

Tredie Kriger.

Afsløsning.

(De fiftte poster)

Anden Kriger.

Vel, I komme ret tilpas.

(til den første)

Du skal jeg hjælpe dig paa Veien, Skurk!

Forsvar dig!

(angtiber ham; de kæmpe hidfigt)

Tredie Kriger.

Hvad er det?

Anden Kriger (kæmpende).

Om Flugt han taser.

Tredie Kriger.

Hug ned da den Foræder!

Fjerde Kriger.

Skjelder du

Min Kammerat, fordi han ei er dum
Som du og jeg, og her vil holde Stand,
Hvor vi kun har den visse Død for Dø!

Tredie Krieger.

Du er en Skurk saagodt som han — og før
J falde skal for Christenhaand, end løbe
Dg brede ud vor Skjændsel blandt de Vantro.

(angriber ham; de kæmpe)

(Flere Korfoldater stimle til og blande sig i Striden)

NoGLE Stemmer.

Forsræderie! de flygte vil fra Leiren.

Andre.

Hug ned! og lad dem flye til Helved da!

Lopez Haro (træder ud af sit Telt).

Hvad Larm er her ved Nattetid i Leiren,
Har Fienden overrumplet os? — hvad seer jeg!
J — mine egne tappre Krigere!
Staae fiendtlig mod hverandre. — Rolig her!

Flere Krigere.

Vor Høvding taler; stille!

Lopez Haro.

Er det mueligt?

Er det saavidt med Korsets Helte kommet,
At Tvedragt river Sværdet dem fra Belte,
Dg Christenblod besmitter christne Sværd!
Hvo slog det første Slag?

Anden Kri ger (træder frem).

Jeg, ædle Ridder!

Lopez Haro.

Du har dit Liv forbrudt.

Anden Kri ger (rækker ham sit Sværd).

Modtag mit Bærg,

Dg tag mit Hoved, Herre! hvis det ei
Tilgives kan, at jeg en Tunge lammed,
Som taled om at flye.

Lopez Haro.

Hvo var den Ugle?

Tredie Kri ger.

Her ligger han — jeg troer han har betænkt sig.

Anden Kri ger.

Han var en Ven af Heltene, som nys
Dg Veien hjemad.

Lopez Haro.

Bær ham bort! forbind ham!

(den Saarede bæres bort)

Lopez Haro (til den anden Krieger).

Hvo satte dig til Dommer her? — Imorgen
Du skal for Kongerne til Ansvar stande,
Jeg borger for dig, tag dit Væрге! gaae!

(giver ham Sværdet tilbage)

Anden Krieger.

Jeg eders Brede har fortjent; men dog
Ei eders Tillid mistet — Tak, Herr Ridder!
— Med sliq en Høvding er det Lyst at døe. —

(gaaer)

(Ben og Sang høres fra Erkebispens Telt.)

Lopez Haro.

Nu stille her i Leiren! — Til vor Gud
Vi sætte tryk vor Liid! og vente paa
Hvad Kongerne i denne Nat beslutte!
De holde Naad i Kongeteltet hist,
Imens til Himlen fromme Bønner siige
Fra Erkebispens af Toledos Telt,
Lad ei vor Stilling svække eders Mod!
Den Herre, som vi kæmpe for, har Magt til
At sprænge Fjelde og os aabne Veie,
Hvor Dødeliges Dine ingen skuer.

En trofast Christenhelt forsager ei,
Om saa det hele Helvede ham truer.

En Kriiger (kommer).

Vor ydre Forpost melder, at den stærke
Kong Sancho af Navarra nærmer sig
Som Bundsforvant og Ven til Christenleiren,
Dg vil med sine faa Navarrer dele
Vor Seier eller Død.

Lopez Haro.

Han er velkommen,
Den stærke Christenhelt; modtager ham
Med aabne Arme! selv jeg melde skal
For Kongerne hans Ankomst.

Nogle Korsfoldater (gaae).

Sancho kommer!

Den drabelige Sancho!

Lopez Haro (til de Andre).

Seer I Børn!

En trofast Ven i Nøden slaaer sig til os,
Dg denne eene Helt er mere værd,
End hele hiin Udlændinghær, som sveeg os.
Hvo end har Lyst til Leiren at forlade

Han flygte kun! vi skal ei standse ham:
Vor Styrke vinder og vort Samsund adles
Bed hver en Ridding, som forlader os;
Men Hvo med mig endnu for Christ vil kæmpe
Han gaae nu rolig i sit Telt tilbage,
Dg vente til ham Krigsbasunen kalder!

(gaaer)

Krigerne.

Vor tappre Høvding Lopez! Haro leve!

(En Pillegrim gaaer forbi med et Sølvkors i sin Haand.

En Kriger.

Der gaaer igjen den underfulde Pilgrim
Med Korset os forbi; see! hvor det blinker
Som Stjernerne paa Himlen.

De Andre.

Lie! og knæl!

(Alle knæle mens Pillegrimmen gaaer forbi, derpaa
reise de dem og gaae taase bort.)

Don Lupo

(Kommer i fort Ridderrustning med en Mandolin i
Haanden, han synger:)

Hist de sove, her de bede,

Konger raadslaae; — stille!

Hvo mon hid Don Lupo lede?

- - Underfulde Syner mig forvilde.

Engel, som med Korset svæver

Sølsomt gjennem Leiren!

See! mod dig min Arm sig hæver;

Fører du til Døden eller Seiren?

See! Don Lupo kan ei hvile —

Dunkelt Stjernen blinker.

— Gjennem Natten maa jeg ile;

Veed ei selv hvorhen mig Englen vinker.

(gaaer)

(Erkebispfen af Toledo's Telt.)

Don Rodrigo og Pillegrimmen.

Rod rigo.

Har du atter nu ved Midnatstid

Som sædvanligt gjennemvandret Leiren

Mens vi her holdt Bon?

Pillegrimmen.

Ja, fromme Gubbe!

Dg min Gang var ikke frugtesløs:
Mange taled modløs om at flye,
Hift og her led Dødragtsord i Hæren,
See! da straaled venligt i min Haand
Sølverkorsset lyst i Maaneglands,
Dg den sjunkne Tillid kom tilbage
I de Svages Bryst og Mod i Sjælen,
Dg hvorhen jeg Helligdommen bar,
Svæved Fredens Engel over Leiren.

Rod r i g o.

Ubekjendte, underfulde Yngling!
Du hvem jeg har Banneret betroet,
Uden dig om Navn og Byrd at spørge!
I dit lyse Dje saae jeg strax,
At en hellig Iver hid dig førte!
Dg det tyktes mig saa godt et Tegn,
At en barnlig Haand bar Korsset for os;
Trende Dage gif du nu alt her
Som en Aabenbaring gjennem Leiren,
Siig mig nu, Hvo er du?

Willegrimmen.

Edle Gubbe!

Vil du dølge som et Skriftemaal
Hvad jeg dig i denne Stund betroer,
Og du skal mig kjende.

Rodrigo.

Tael, min Søn!

Hellig skal din Løndom være mig;
Visselig den ingen Brøde er.

Willegrimm en.

Hør, og døm mig saa i Herrens Navn!
Kjender du Navarras Kongehuus
Og dets Skjæbne i de sidste Tider?

Rodrigo.

Hvo er Spanjer, og ei nævner stolt
Afrikanens Skræk den stærke Sancho?
Er hans Stamme din, — en Helt du vorder.

Willegrimm en.

Han min Fader er.

Rodrigo.

Hvad siger du?

Sanchos Søn? — end hørte jeg kun tale
Om hans fromme, tabte Datter Clara,
Som et Kloster bygged, og forlod

Kongeglands og Verdens Herlighed,
For at dyrke Gud i eensom Stilhed;
Men da hendes Kloster blev afbrødt
Og hun selv af Maurerne blev rovet,
Døde hendes Moder jo af Sorg
Uden flere Børn, saavidt jeg vidste.

Pillegrimmen.

Dette eeneste fortabte Barn,

Denne Clara seer du her.

(Kaster Pillegrimskappen tilside, og staaer i hvid Non-
nedragt for ham.)

Rodrigo.

Hvorledes?

Du er ingen Yngling; — Sanchos Datter,

Donna Clara staaer for mine Dine!

Store Gud! — ja visseelig! saa er det:

Dette Ansyn er den fromme Piges,

Dette lyse Dje ingen Mand's;

Men hvorledes frelst af Maurervold,

Kommer du nu eene her tilbage?

Clara.

Hør min hele underfulde Skjæbne!

I Marokko Røverne mig folgte

Til den største Christenhedens Tjende,
Denne Mahom, som nu her os truer;
Til hans Harem blev jeg bragt? — O Gamle!
Nær jeg var fortvivlet — see! da fandt jeg
En Fortrolig i hans ældste Dronning;
— O! hun var saa from, saa god, den Arme! —
Hun som jeg fra Spanien var rovet,
Og hun som en Moder elsked mig,
Da hun hørte, jeg var Sanchos Datter:
Selv hun var hans første Elskede.

Rodrigo.

Christen altsaa?

Clara.

Ja — dog Mahoms Hustru,

Og ved ham den ædle Selims Moder;
Denne Yngling saae jeg, Gamle! — saae,
Og — hvor skal mit Uasyn jeg dig skjule? —
— Ja jeg elsked ham; — og han forlod
Fader, Moder, Fædreland, og flygted
Lønlig med mig til den spanske Kyst.

(tier og seer paa ham.)

- - O! jeg forstaaer dit Blik — en Konne

Maa ei elske — Sanchos Datter maa
Kun til Kysten følge Mahoms Søn;
Dog — fordom mig ei! — jeg fulgte ham
Kjærlig først paa Veien til Guds Rige,
Dg forlod ham som en christen Hyrde.

Rodrigo.

Du har omvendt Mahoms Søn?

Clara.

Hans Land

Stræbte længselfuld mod Livets Væld,
Dg jeg visted Taagen fra hans Die,
Viste ham det store Østens Lys,
Dg forlod ham i dets reene Glæds,
Medens selv det fortned for mit Die.

Rodrigo.

Dg dit Lofte brød du ei? du Fromme!

Clara.

Aldrig har min Læbe røbet ham
Hvad kun Gud og jeg og du nu veed,
At mit Hjerte for en Jordsøn brænder;
Men — det brænder, og er det en Synd,
Vil jeg gjerne med mit Blod den sone;
Men jeg glemmer aldrig Mahoms Søn.

Hvor han vandrer nu blandt Spanjens Bjerge
Veed jeg ei; men hvor han ogsaa gaaer,
Veed jeg, han for Herrens Afsyn vandrer,
Og hvorhen han Hyrdestaven sætter,
Glemmer han den arme Clara ei.

Rodrigo.

Ædle Datter af den stærke Sancho!
Hellig er mig Taaren i dit Øie,
Jeg forstaaer den — fuldend! og vær stærk!

Clara.

Ja, med Herrens Hjelp jeg vil fuldende,
Veed jeg selv end ikke hvad jeg skal;
Dog det veed jeg jo: — den Aand, som drev mig
Bort fra Hyrden, da mit Hjerter flammed
Og min Sjæl ham soulmed høit imøde,
Den omsused mig i Nattens Storme
Paa min Pilgrims-gang blandt Bjergene,
Den mig hid til Christenleiren forte,
Gav mig Banneret i Haand og sagde:
Du til Seir skal føre Korsets Hær,
Og igjennem Dødens Porte søge
Veien til den sjunkne Helligdom.

Rodrigo.

Underfulde Møg! dit Afsyn lyser
Som en salig Engels — vær velkommen!
Bær du Korsets Banner i vor Nød!
Før til Seir os gjennem Dødens Porte!

Don Lupo (singer udenfor til sin Mandolin).

See! Don Lupo kan ei hvile —

Dunkelt Stjernen blinker.

— Gjennem Natten maa jeg ille,

Veed ei selv hvorhen mig Englen vinker.

Rodrigo.

Hvad var det? Don Lupos Nøst jeg hørte.

Clara.

Mon den Yngling ikke kjender mig?

Fra den første Stund jeg kom til Leiren

Har han stedse fulgt mig som min Skygge,

Og hver Nat han sjunger her for Teltet

Underlige Sange. — Kjender du ham?

Rodrigo.

Det er Lopez Haros Søn Don Lupo;

Halv et Barn endnu, han hid er fulgt

Som en Helt med Faderen, og længes
Dag og Nat kun efter Kamp.

Stemmer (udenfor).

Han kommer!

Sancho af Navarra leve!

Clara (forbausket).

Himmel!

Rodrigo.

Hører du? — din Fader er her Clara!

Clara.

Ja, det har jeg ventet; skulde Sancho

Her ei være med, saa var han død;

Jeg skal see ham; ah! men ei ham favne: —

Svoret har jeg, hellig er min Sed:

Før jeg har min Pilgrims gang fuldendt,

Dg mig Gud min Elskov har tilgivet,

Skal ei Fader kjende mig paa Jord,

Kan ei Himmelen sin Brud gjentkjende.

Rodrigo.

Fromme Barn! kom følg mig da, og see ham!

I mit Følge kjender Ingen dig.

(gaaer)

(Clara indhyller sig i Pilgrimskappen og følger ham)

(Kongeteltet.)

Alfonsus og Don Pedro.

Don Pedro.

Mig undrer Sanchos Komme.

Alfonsus.

Hvo som Fiende

Har kjendt Navarras Konge, veed tilfulde
Hvad vi kan vente os i ham som Ven;
Dg kjøndt han hidtil vældigst mig bestred,
Jeg ham til Dommer mellem os tør vælge.

Don Pedro.

Nu vel! lad denne tredie Kongestemme
Sig sige til den Mening, som skal gjælde!

Alfonsus (giver ham Haandslag).

Det er et Ord. — Jeg eders Klogskab ærer,
Min kongelige Bundsforvandt; — men her
Jeg ikke eders Kulde dele kan
Dg saa besindig maale hvert et Skridt,
Hvor det om Christenhedens Frelse gjælder
Dg Ridderkabets Ære; — her er Livet
Det mindste, vi kan tabe - -

Don Pedro.

Kong Alfonsus!

Med Nette kalder Verden Jer den Edle

Dg større Herster ei Kastilien saae;

Dog her behoves meer end Edelmød

Dg christelig Udholdenhed i Trængslen:

Afhænger — som J selv jo mig tilstaaer —

Ei blot Hispanjens men Europas Skæbne

Af dette Korstog, — skal vi tænke med

En svækket Hær at modstaae Mahoms Vælde,

Saa maae vi ei iblinde styrte frem,

Hvor selv Naturen vil vor Undergang,

— At ville det umulige er uflogt. —

Dg troer J, at Don Pedro ikke veed

Saagodtsom J hvad Ridderæren fordrer,

Saa nærer J ei noget høit Begreb

Om Arragonjens Ridderskab.

Alfonsus.

At flygte

Var aldrig Ridderdyd, om selv Kong Artur

Bed runde Bord det havde sagt. — Tilgiv mig!

Med al Høiagtelse for eders Mod

Dg Arragonjens ædle Ridderſkab —
Jeg kan ei eders Forſlag billige;
Dg ſkal jeg ogsaa med min liden Hær
Gaae eene mod de Bantroe — vel! jeg gaaer
Dg lader Herren raade.

Don Pedro.

Vi har ſvoret

At følges ad i denne Ridderfærd,
Dg Eeden jeg ei bryder. — Sanchos Stemme
ſkal ſtille os imellem.

Alfonſus.

Vel! der er han,

Vor Fjende før — men nu vor Doldgiftsmand.

Sancho (træder ind).

Vær hilſet, ædle Konger! — ſom jeg hører,
Troer Mahom her at have loffet Eder
Dg hele Chriſtenhæren i en Grav,
Som kun et Underværk ſkal kunne ſprænge;
See! derfor vil nok Sancho være med:
Her gjelder det vor fælleds Tro og Ære. —
See! derfor har jeg glemt hver gammel Tvift

Dg rækker Eder nu en trofast Haand
Saalænge her er Nød paafærde.

Don Pedro.

Sandlig!

J er høimodig, Konge!

Alfonso.

Vær velkommen!

Dg vær fra denne Stund min Ven til Døden!

Sancho (rækker ham Haand).

Det vil vel sige til imorgen. — Vel!

Saalænge som J Sanchos Arm behøver,

Den hører Eder til.

Don Pedro.

Maaskee vi meer

Behøve eders Raad, end eders Arm

J denne Trængselsstund; som gammel Kriger

J kan vor Stilling vel med Kulde see

Dg dsomme — uden Jilfsind eller Fordom

Dg falskt Begreb om Ære — om det her

Er viseligt, at ville trænge frem

Igjennem utilgjængelige Klipper,

Hvor hvert et Pas af Fjenden er besat,

Hvad heller et Tilbagetog er her

Det eeneste, som Hæren frelse kan
Dg gjøre Landets Forsvar mulig —

S a n c h o.

Hvad?

Er Tælen her om Flugt?

A l f o n s o.

Med Nette maa
Den stærke Sancho stude ved sligt Forslag,
Stiandt klogt, hvis her en verflig Krig vi førte,
Dg ikke stred for Gud og Christendom.
Hvert Skridt, vi gaae tilbage, svække vil
De Christnes Mod og Tillid, men forege
Den stolte Mahoms Dvermod; — mit Raad
Er fremad, Seier eller Død!

S a n c h o.

Hvad Andet?

Var her kun slet og ret en Kamp at vente,
Hvor Kræfterne var lige, hvad var her
Da Stort at tage Haand i for tre Konger
Dg Spanjens tappre Ridderskab?

D o n P e d r o.

Velan!

Nu har jeg raadet hvad jeg visest fandt,
Dg nu jeg efter Sed og Ridderpligt

I hver en Daarfab tager Deel — Hvo veed
Hvad Underværk os frelse kan? — men mindre
Formaaer det heller ei.

S a n c h o.

Det vil vi see;

Alt hvad retfærdigt Had og Hævn formaaer
Mod Mahoms Styrke I af mig kan vente:
Han bleget har før Tiden Sanchos Loffer,
Jeg har en gammel Fordring paa hans Blod.

A l f o n s u s.

Vort Raad er endt da, vor Besslutning taget:
Imorgen fremad, Seier, eller Død!

S a n c h o.

Hvorfor ei strax? Hvo denne Nat kan sove,
Jeg frygter vil imorgen sove med.

A l f o n s u s.

Belan!

D o n P e d r o.

Ei her jeg meer har nogen Stemme.

A l f o n s u s

(til Krigshøvdingerne som træde ind paa hans Bink)

Lad strax Trompeterne i Leiren røres!

Vi bryde op endnu i denne Stund.

(gaaer med dem)

Sancho.

Det kan jeg lide; — op! til Baaben, Helte!

(gaaer)

(Trompeterne lyde og man hører Larm i Leiren)

Don Pedro.

Jeg følger; — men hvis dybere I styrte
Os i den Grav, som end vi kan undgaae,
Hvis den imorgen over os sig lukker —
Skal mit og hele Christenhærens Blod
Betyngte eders Hoveder.

(gaaer.)

Clara (gaaer gennem Teltet som Pilgrim).

O Fader!

Jeg har dig seet; men lukt er mig din Favn,
Til jeg er værd at nævnes Sanchos Datter.

(Maurernes Leir ved Baeza.)

(Muhamed el Nazir og Albenaliz staae under aaben
Himmel i den stjerneklare Nat.)

Muhamed.

Du studser ved min Plan, Albenaliz!

Jeg veed dog, den er intet Foster af

Et Diebligs Dybrusning; mange Aar
I Løn jeg fostret har den store Tanke,
Som nu i Daad fremtræde skal paa Jord,
Dg ryste Christenheden i dens Grundvold.

— — — — — Albenalig.

Ja Konge! visselig jeg studse maa
Ved denne Hvide, hvortil Allah hæver
Din Ørneaand — du ved Profetens Side
Dpsvinger dig ved denne eene Tanke:
Den fast for stor er for en Dødelig;
Dog Himmelbærerens, den gamle Atlas,
Din Landsmand var, og paa Herakles' Støtter
Dit Seiersbanner vaier stoltelig;
For dig Europa skjælv maa med Rette.

M u h a m e d.

Ved Skjælven skal det ikke blive her,
Nei falde skal det møre Afgudstempel,
Som her er bygget paa Naturens Grav;
Dg slukkes skal den matte Jorsals Stjerne,
Som med sit Lillieskjær saa sygeligt
Fra Jordens Bløder vinker blege Skygger
Af Mennesker, og standser Livets Væld

Bag Gavnets skumle Mure — den skal slukkes,
Fordunklet af Profetens store Lys.

Albenaliz (peger paa Maanen).
Men seer du, Konge! rød som en Komet
Profetens Fakkell blusser — rød som Blod --

Muhammed.

Ret saa! i Blod den ogsaa skal henflamme,
Dg ødelæggende som Meteoret,
Til Stjernen for dens Guddom bøier sig;
Da skal den smile blidt som Livets Huris,
Dg med sin lyse Elskovsstraale løsne
Det snevre Pantser af Europas Barm,
Naar overvundet, blussende hun kaster
Som Brud sig i den stærke Blaamands Arm.

Albenaliz.

Europa er en ædel Skjoldmøe, Herre!
Af mange tappre Riddermænd beskyttet,
Dg som hun staaer med Korset i sin Haand,
Til hellig Kamp beredt, hun tykkes mig
Heelt stærk og sælsom at bekæmpe.

Muhammed.

Derfor

Behøves ogsaa mere her, end Sværd

Dg Mandemod — vor hellige Koran
Skal i min Haand dyflamme Mahoms Helte,
Hver Troldom døve som en Talisman,
Dg sønderknuse Golgathas Trofee,
Imens Nødvendighedens Kæmper slynge
Til Allahs Priis de blanke Damascener.

Albenaliz.

Men Herre! er du da saa sikker paa,
At den er falsk den underfulde Lære,
Som du forfølger her med Ild og Sværd?
Har ei Profeten selv med Vrefrygt
Hiin Nazaræer nævnet? har du ei
Hørt Sagnet om de tusinde Martyrer?
Ja har ei selv din egen Son for Christ
Dpofret Fødeland og Fader —

Muhamed.

Derfor,

Just derfor dobbelt hader jeg den Tro,
Som sønderriver selv Naturens Baand,
Dg river Son fra Fader. — Nævn ham ei
Den Skjændige — det Unaturens Foster!
For hans Skyld skal nu Christenheden bløde.

Jeg har fortjent at avle sig en Søn:

Hvor kunde jeg en Christenqvinde elske?

Jeg dyrt har kjøbt den stolte Fryd, at slutte

Den stærke Sanchos Brud til denne Varm,

Jeg nu forbande maa det Dieblif —

Albenaliz.

Forband dog ei din ædle Søn, min Kongel!

Har han sig fra den rette Tro forvildet,

Saa har han paa din Fadermedvynk Krav;

Han høit har elsket dig, og visfelig!

Den Magt har været stor, som ham henrev

Fra Fader, Moder, Glands og Kongemagt,

Til Armod i et fjendtlig Land — Hvo veed

Hvor nu han gaaer fra Dør til Dør maa skee,

Dg betler om en Skjærv blandt disse Christne,

Som skjælve for hans Faders Arm.

M u h a m e d.

Lie stille!

Han aldrig mere nævnes skal min Søn,

Dg ded hans Ihukommelse skal være.

Albenaliz.

Men naar han angerfuld nu kom tilbage,

Dg affvor Christus ved din Fod?

M u h a m e d.

Ha! troer du,

At det var muligt? — ved Profeten! ja

Jeg derfor gav Marokkos Krone glad;

Dog nei, den Aand, som eengang først har boiet

Sig under Korsets Nag — den hæver aldrig

Sin Vinge meer mod Islamismens Lys;

Han er fortabt — Albenalig! tie stille!

Min Hævn maa ei i Haab indblunde.

Almoad (kommer med flere Høvdinger).

Konge!

En Speider melder, at den christne Hær

Drykker Leiren og gaaer frem.

M u h a m e d.

De Daarer!

Saa ile de mod deres Undergang;

Min tappre Almoad! drag med din Hær

Endnu i denne Stund imod Toledo!

Dg spør dem der Tilbageveien! — selv

Jeg samler Hæren ved Sjerra More'a.

Almoad.

Saa har vi Loverne i Gruben Herre!

Dg ei en eeneste skal os undgaae.

Farvel! Profeten være med Jer Konge!

(gaaer)

M u h a m e d.

Ja visseelig! hans Mand er over os,

Den Seierskrandsen bringer os imøde,

Dg Fienden styrter blind sig i sin Afgrund.

Naturen selv foreener sig med os,

Dg slutter i sit Klippesængsel her

Den sidste Rest af Christenhedens Kraft,

Dg Kjernen af Europas Midderstab;

Hvo ei for Sværdet falder, lønkes skal,

Dg seirende skal mine Tusinder

Henstrømme over Pyrenæerne,

Forkærde Galliens og Velsklands Sønner,

Dg ikke standse før paa Romas Høie;

Der skal jeg vriste Verdenssepteret

Af Haanden paa den blege Hierark,

Dg dobbelt stærk skal Ørnen hæve sig

Gra Capitolium paa Mahoms Dof

Dg slynge Lynet mod hver Dødelig,

Som ei for Allah og Profeten knæler.

Albenaliz.

See! Konge, see! hver Stjerne flyer forfærdet

Dg Maanen synker bleeg - -

M u h a m e d.

Vor Morgen gryer —

Fremtager Lænkerne! nu er det Tid;

De smeddet er for Riddere og Konger.

Nu skal ei Christne mere Jorsal true:

Det sidste Korstog har de nu fuldendt,

Dg Afreeren skal Asiaten hævne;

Lad nu den døde Gud fra Golgatha

Dem frelse, om han kan! — til Blodhævn! Maurer!

(gaaer)

U d e n A k t.

(Alippeegn ved Sjerra Morena. En eenlig Hyrde-
bolig. Den gamle Hyrde Andreas og hans Døt-
ter Bella sidde uden for Hytten; Andreas med sit
Paternosterbaand i Haanden, Bella med sin Eyre.
Det er Morgendämring.)

Bella

(Lægger Eyren fra sig og staaer utaalmodig op).

Nu har han atter vanket hele Natten
Omkring paa Bjergene, og veed kun lidt af
Hvorlænge jeg har siddet her før Dag,
Dg seet i Maanskin efter ham, — og hvergang
Jeg saae en Skygge svæve over Bjerget,
Jeg troede, det var ham.

Andreas.

Men derfor, Barn!

Har du vel ei din Morgenbøn forsømt?

Bella.

Nei Kors! den har jeg læst; men sig mig rigtig:

Du holder dog ret grumme meget af ham?

Ei sandt? min gode Fader!

(klapper ham paa kinden)

Andreas.

Hvo kan Andet?

Jeg har saa kjær ham som han var min Søn:

Han har mig bragt Betsignelse med Hjorden,

Dg Hjelp og Trost paa mine gamle Dage.

Bella.

Dg han er from og god og seer saa kjon ud,

Dg kalder mig sin lille Søster Bella;

See! derfor har jeg ogsaa bundet ham

En Krands idag, saa smuk, saa smuk.

(viser ham den)

Andreas.

Ret saa!

Bind Krandsen, Barn! og nyn ham dine Sange!

Saa faaer du ham dog stundom til at smile,

Han er mig ellers alt for tankesuld

Dg stille.

Bella.

Ja, han græder ogsaa tit

Den Stakkell! naar han, troer han er aleene;
Men jeg har jo beluret ham og seet det.

Andreas.

Sy, Bella! det var ikke smukt.

Bella.

Jeg vilde

Saa gjerne vide hvad han sørger for;
Du siger jo, at naar man kun er god
Og elsker Gud, saa er man altid glad;
Hvad Ondt har da Emanuel vel gjort?
Han beder dog saa kjønt sin Rosenkrands
Hver Morgen og hver Aften.

Andreas.

Hvo kan vide

Hvad han har lidt, for fremmed og forladt
Han kom til os, og søgte Huuslye her
I denne øde Egn? — maaskee begræder
Han Tabet af en Fader eller Moder —
Maaskee han mistet har en elsket Brud.

Bella (rødmer).

En Brud? — ah! Fader! troer du, han har havt
En Brud engang. — Det var ret slemt.

Andreas.

Hvi saa?

Bella.

Jeg mener det var slemt — han misted hende.

— Nu har han da vel Ingen; — men hvor troer du,

At han har været, før han kom til os?

Andreas.

Jeg har ham aldrig villet spørge om

Sit Hjertes Lødom; men jeg ærer den:

Lit naar vi ved det fromme Navn ham nævne,

Han stundser, som det var ham fremmed selv,

Dg saae jeg ei, han var saa from en Christen,

Jeg skulde hartad troe, han var en Afsrer.

Bella.

En Maurer? — hu! nei saa var han jo sæl.

Dg troede ei paa Jesusbarnet, - - See!

Der kommer han fra Bjerget ned. —

Jeg isber,

At vise ham min Krands.

(gaaer hastig)

Andreas (aleene).

Du lykkelige!

Alt! hv! kan det ei altid blive saa?
Jeg gruer for det Gieblif, da Barnet
Ophærer Barn at være. — Aldrig kan
Dog denne underlige Hyrde vorde
Os meere, end en Gæst, som gaaer og kommer;
Hans Sjæl er altid andensteds, naar her
Han sidder meest fortrolig mellem os,
Dg smiler vemodsfuld til Bellas Sange.
Alt! hvorfor har mit gamle Hjerter selv
Den Fremmede saa kjær? — naar han engang
Forlader os, her bliver tomt i Hytten,
Dg Bella nyner neppe meer saa glad,
Selv Hjorden vil ham savne: Hvo skal føre
Den paa hiin skjulte Fjeldstie over Bjerget,
Hvor han den skønne Græsgang fandt? — Dg kommer
Nu Krigens Larm vor stille Hytte nær,
Dg døer jeg bort fra Bella, Hvo skal vogte
Den spæde Blomst for Stormen? — det maa han,
Som klæder Fugl i Luft og Engens Lillie,
Han vaage over os og Korsets Helte!
Dg fresse os fra Maurens vilde Hær!

(Emanuel kommer med Bella ved Haanden.)

Bella.

Men see dog paa din Krands, Emanuel!

Emanuel (forvirret).

Tal, gode Bella, - - tal!

Bella.

Kom hid med Hatten!

Saa skal jeg pynte den.

(tager Hatten fra ham og sætter sig hen under Tjeldet og fletter Blomster om den.)

Emanuel (til Andreas).

Åh! veed I, Gamle!

Den store Nød? — den hele Christenhær

Staaer fængslet mellem disse Bjerge.

Andreas (forfærdet).

See os!

Hvor har du hørt det Nødselsbudskab? Søn!

Emanuel.

Åh! var jeg eders Søn — jeg kunde - - -

See dem!

(affides)

O Himmel! paa hvad Prøve har du sat mig!

Andreas.

(fatter sig og betragter ham med et forstende Blik).

Hvad siger du? — hvi stirrer du saa bleg

Forvirret paa mig? - -

Emanuel.

Veed du, at Kong Mahom

Marokkos store Konge har besluttet

At ødelægge hele Christenheden?

(affides)

O Fader! grumme Fader!

Andreas.

Det kan Ingen,

Saalænge Verdens Grundvold staaer — saasandt

Der er en Gud i Himlen men vort Land

Kan ødelægges — denne hele Hær

Kan falde som et Offer for Guds Kirke,

Hvis Herren ei dem Frelse sender. —

(affides idet han betragter Emanuel.)

Himmel!

Han veed en Udvei jo — maaskee han kunde - -

Hvi skjuler han sit Afsyn for mig? —

Emanuel.

Troer du,

En Engel kan fra Himlen stige ned,
Dg knuse hine Klippemure!

Andreas.

Ja,

Hvis det behøves, kan vel ogsaa Engle
Endnu nedstige; men hvor Herrens Aand
Gaaer over Jorden, lyser Frelsens Stjerne
Tit i et Barns, tit i en Ynglings Die,
Dg Bee da den, som Diet lukker til,
Dg slukker Aandens Flamme i sit Hjerte!

Emmanuel.

Ja, Gamle! jeg kan frelse dem — jeg vil det,
Hvis det er Himlens Villie.

Andreas.

Jil, min Søn!

— Jeg saae det i dit Die da du kom: —
Du Englen er, som Herren har udkaaret
Til Christenhærens Frelse; du har fundet
En Redningsstie for den fortabte Hjord
Høit over disse Fjelde — dig aleene
Har Herrens Aand viist Veien; — tag din Stav!
Dg til og frels! du gode Hyrde!

Emanuel (med inderlig Sjælekamp).

Ja,

Jeg kan, jeg maa — jeg vil — Gud styrke mig!
— Du veed ei, Gamle! hvad den Gang mig koster;
Men jeg har givet Christ mit Liv — min Sjæl,
Og Gud jeg meer end Mennesker maa lyde.

Andreas.

Du er mig uforklarlig, Fremmede!
Hvi tøver du? see! jeg er graa og gammel;
Men vidste jeg den Udvei, du kun veed,
Mig Jorden vilde under Foden gløde,
Til de var frelst, de ædle Korsets Helte.

Emanuel (med frygtelig Spænding).

Mig gløder ei blot Jorden under Foden,
Men — Himlen over Jæsen, Gamle! — see!
Jeg tøver jo ei heller — beed du for mig!

(Orsaguer ham vilbt og vil gaae.)

Bella (iler til).

Hvad fattes dig? Emanuel!

Andreas (tager hende tilside).

Lig stille!

Ophold ham ikke, Barn!

Emanuel.

Farvel, J. Gode!

Maaskee jeg seer Jer aldrig meer — farvel!

(omfavner dem og styrter bort)

Bella.

O! Fader, hold ei paa mig! — lad mig følge

Emanuel! — hvor gaaer han hen?

Andreas.

Min Datter!

Wil du ei blive hos din gamle Fader?

Emanuel har os forladt - -

Bella.

For evig? —

Du gode Gud!

(græder)

Andreas.

Det frygter jeg dog ei.

Kom, Bella! lad os bede! — denne Hyrde

Kan vorde Christenhærens gode Engel;

Men Gud maae vide hvad han vorde skal.

(ryster betænkelig paa Hovedet).

Bella.

O! Fader, jeg forstaaer ei hvad du siger.

(de gaae)

(Snever Dal mellem Sjerra Morenabjergene, paa tre Sider omgivet af steile Klipper. En Deel af Korsstogshæren rykker ind fra den fjerde Side, med de tre Konger i Spidsen. Donna Clara gaaer som Pillegrim med Banneret i Haanden ved Erkebispens af Toledos Side blandt Chorherrer og Munke. Don Lupo følger hende ved sin Fader Lopez Haros Side. Mange Riddere af forskjellige Ordener omgibe dem. Solen staaer op.)

Alfonso (til Lopez Haro).

Byd Hæren standse!

(til de Andre)

Dg tilbagetræd

Enhver, som ei har Stemme i vort Raad!

(Lopez Haro tilbagetrænger Korsoldaterne og Ridderne i en stor Høvkreds. Kongerne blive eene i Midten. Don Rodrigo gaaer om imellem Krigerne, og synes at styrke dem med sin Tale. Clara knæler med Korsbanneret paa en Fjeldkant.)

Don Pedro (til de andre Konger).

Castiliens Drot! og I, vor stærke Sancho!

Er nu de Vise, vi adspørge maae.

I hørte ikke mig da det var Tid;

Nu jeg af Raadet kan tilbagetræde,

Dg vente paa hvad Vaaben I beslutte

Vi bruge skal mod denne Klippehær.

(Pause)

Hvorfor saa stum? Navarras Konge!

Sanch o (hugger i Klippen med sit Sværd).

Graven

Er tans, Don Pedro! — ja J havde Ret!

Den over os har lukket sig — og mit Sværd

Kan ikke knuse Klipper.

(affides)

O! Yolanda!

Skal jeg dig aldrig hævne? Ungdomsbrud!

Og ikke dig, min Clara!

Don Pedro.

Kan ei heller

Jer stærke Tro, Alfonsus! Steen forvandle

Til Brød? og disse Bjerge flytte?

Alfonsus.

Konge!

Slig haanlig Tale sømmer sig ei her

J christent Lag; vi kan ei meer end — dse,

Og har vi svoret tro at holde Stand,

Vi stande maae mod Hungren, som mod Sværdet

Og Klipperne.

Don Pedro.

Jo meer vi kan, end døe:

Thi vi kan tages levende til Fanger;

Det er alt skeet; vi er ei længer frie:

Lilbageveien er jo selv os spærret.

Sanchy.

Saalænge jeg har Sværd i Haand, jeg skulde

Dog troe, jeg Frihed har — om ei til Andet,

Saa — til at stode Sværdet i mit Bryst.

Alfonso.

Det saare vidt med os maa være kommet,

Naar selv den stærke Sancho kan forsage.

Sancho.

Nei, jeg forsager ei i Helved selv;

Men harmfuldt er det for en ærlig Kæmper,

At standses paa sin Gang af døde Stene,

Dg ei engang at kunne hugge sig

En Dei til Heltedød for Fjendebryn.

- - Ha! ussel er din Seier, grønne Mahom!

Den skal i Tidens Bog dig brændemærke:

Du tor os ikke under Dine see,

For Hungren har udsuget Heltens Mary

Imellem disse Fjelde — ha! forbandet!

Staae de ei der som steenomskabte Trolde,

Dg kaste haarende Forbandelsen

Tilbage til os selv med Skoggerlatter?

- - Afsted — her see vi jo er ingen Udvei;

Vi maae tilsidst dog finde een, og staaer der

End tusind Maurer imod hver en Christen,

Saa kan vi dog os hævne før vi falde,

Dg hoine os en Grav af Maurerliig.

Alfonso.

En liben Stund maa Hæren sig udhvile,

Dg tykkes mig det sømmeligst, at her

Vi holdt vor Morgenbon, og ei i Nøden

Forglemte Gud og Kristus; han vil vist

Ei heller os forglemme.

Sancho.

Ben er god nok,

Naar Nøden ikke kræver mandig Daad,

Med mindre J ved Ottesfangen troer

At kunne sprænge disse Fjelde.

Alfonso.

Konge!

Lael ei formasteligt! — jeg sætter meer

Min Liid til Himlen, end til Mandemød:
Her kan kun Gud os frelse.

S a n c h o.

Som I vil;

Jeg har min Salighed saa kjær som I,
Dg vil ei nogen Christens Andagt hindre;
Men gjør det kort og godt!

D o n P e d r o.

Hvo veed, om et

Den Ottesang vor Svanesang kan vorde.

A l f o n s u s (peger paa Clara).

See! alt den unge Pilgrim hist med Korset
Nedknæler andagtsfuld i Morgenglands,
— Dg smiler som en venlig Trostens Engel.

S a n c h o (affides).

Hvad sølsomt Syn! mit Barn, mit tabte Barn!
Saaledes smilede du engang o Clara!
Som Himmelbrud.

A l f o n s u s (til Don Rodrigo).

Toledos Erkebisp!

Byd hele Christenhæren med os knæle
I Herrens Navn! og lad en Morgenpsalme

I giennemtone disse Klippemare,
Dg stige til vor Fjeller i det Høie!

Rodrigo.

Det saa! — for ham skal alle Knæ sig bøie.
Istemmer Sangen Brødre!

(En Choral begynder.)

Clara.

Gud! bønher os!

(Alfonfus og Don Pedro knæle med Hæren.)

Sancho

(Staaer støttet til sit Sværd og betragter den bedende
Clara. Taarerne stige ham i Dinene og han synker
ned i en bedende Stilling.)

Forunderligt! den Dreng gjør mig andægtig.

Erkebisp'en og Chorherre'ne (synge).

I Dragers Hjem vi blev nedstødt,

Os skjuler Dødens Skygge;

Den Herre, som for os har blødt,

Paa ham vi tryk kun bygge!

Dg synker end den hele Jord,

Flye Bjergene til Havet,

Der er en Stad, Hvo deri boer
Ei vorde skal begravet.

Alfonfus (reiser sig med de andre Konger).
Et Lys oprinder under disse Toner
Heelt sølsomt i min Sjæl — her viskelig
En Klippesteie maa gives, som kan føre
Os ubemærkt af Fienden op paa Bjerget;
Hvad om det der var frugtbart og beboet?
O! stod vi først højt oppe, Brødre! — da
Laae Maurerhøren under vore Fødder.

Don Pedro.

Dg vi vār Himlen nærmere, end de;
Det er vi alt.

Sancho (peger paa Clara).

Seer I den Yngling højt?
Han har min Tillid styrket — Gud er med os,
Dg disse Klipper skal os ei begrave.

Don Pedro (til Alfonso).

Ger Gissning, Konge! synes mig heelt uvis;
Dog var der ogsaa sliq en Himmelstige,
Hvor er den Jakob da, som den har seet?

Erkebispens og Chorherrerne (synge).

Den Herre midt i Staden boer,

Hvem Jord og Himmel lyder,

Han frelser hver, som paa ham troer,

Naar Morgenen frembryder.

En Høvding (nærmer sig til Alfonsus).

En fremmed Hyrde har indsneget sig

I Hæren som en Speider; han forlanger

For Kongerne at stædes.

Alfonsus.

Lad ham komme!

(Høvdingen gaaer, og Emanuel nærmer sig med dvæ-
lende Skridt.)

Elara (betragter ham, affides).

O Himmel! Selim! — har du brudt din Eed —

Dg søger mig!

Emanuel (standser og seer Elara; affides).

Nei, det er ingen Drøm —

Jeg seer dig Elara! — ja! du knæler hist —

Din Bøn har Himlen naaet — det er besluttet.

(træder rask frem for Kongerne.)

Alfonsus.

Er du en Speider, som udforske vil

Hvorlunde Christine sig til Dødstamp ruste,
Saa sig de Vantro, som udsendte dig,
Hvad du har hørt og seet!

S a n c h o.

Nei, før os til dem!

Saa skal vort Sværd nok sige dem Besked.

E m a n u e l.

Jeg er ei nogen Spejder — Jeg som I
Tilbeder Verdens store Frelser — see!

Hans Kors jeg bærer paa min Hyrdestav,
Som i hans Haand jeg har min Sjæl hengivet;
Og i hans Navn jeg Eder lede maa
Til Udgang her af denne Dødens Dal.

A l f o n s u s.

Du veed en Udgang — Hyrde!

D o n P e d r o (sagte).

Troe ham ikke,
Hans Stemme røber ham, han er en Maurer.

S a n c h o.

Siig frem! hvad veed du?

E m a n u e l.

At I her er stødte

J svarlig Nød og Trængsel, ædle Konger!
Med Christenhedens bedste Riddersmand,
Det veed jeg; men at J til Gud og Christ
Har eders Tillid sat, det hørte jeg,
Da eders Morgensang mod Himlen toned;
Blid, den har gjennemtonet dybt min Sjæl:
Jeg lyttet har til Stemmerne foroven,
Og følt, at ogsaa mig en Daad blev givet,
Hvorved jeg Christennavnet kan betale - -

(affides)

— Hvor let den er mig veed kun jeg og Gud —

(høit)

See! Herren mig har sendt, den Grav at aabne,
Den store Mahom over Jer har luft:
Jeg veed en Stie, hvorpaa den Christne Hær
Kan stige op af denne Morderhule,
Og ei bemærkes af et fiendtligt Vie.

S a n c h o.

Vi Fjenden vel tør under Dine see;
Før os kun fremad!

A l f o n s o s.

(Sagte til Don Pedro mens han betragter Emanuel nøie).

Nei, han os ei skaffer,

Det Nafn jeg blandt Mordere tør troe.

(hoit til Emanuel)

Vilfignet være du! O Himmelbudskab!

Hvad er dit Navn?

Emanuel.

Det — kan jeg her ei sige.

Don Pedro.

Er du en Spanjer?

Emanuel.

Nei,

Don Pedro.

Hvo er du da?

Emanuel.

En Hyrde — som I see — en fremmed Hyrde.

Meer kan og vil jeg ikke Eder sige.

Jeg kjender noie denne Klippeegn:

En Maaned har jeg græsset her min Hjord;

Til min Veiledning kan I tryk betroe Jer.

- - I holde mig for en Bedrager, seer jeg.

Alfonfus

Nei sandelig! det er du ei.

Sancho (affides).

Det Nafn

Den Stemme ei mig fremmed er —

Emanuel.

Mit Liv

Er jo i eders Haand, hvis jeg Jer skuffer.

Alfonso.

Jeg troer dig, Fremmede! — gik nu tilside

Et Nieblit! — snart skal vi kalde dig.

Clara (affides, idet hun reiser sig).

O Selim! ædle Selim! jeg forstaaer dig.

Emanuel

(gaaer aleene hen i Forgrunden, mens Kongerne tale
hemmelig sammen i Baggrunden).

Her er hun — her — jeg hende og skal frelse

Hun, som har frelst min Sjæl i Evighed - -

Hun, som — O Gud! kun dig jeg det tør sige —

Hun, som jeg evig, evig brænder for

I haabløs Længsel. - - Underfulde Møe!

Du ingen Mand tilhøre kan paa Jorden,

Det veed jeg — Du er Himlens svorne Brud;

Men tør du derfor heller aldrig elske?

Ei hemmeligt, i Sjælens Junderste,
Ei i det Fjerne elske mig engang?
Er det da Synd? — nei, saa forstaaer jeg et
Den milde Lære, som du mig forkyndte,
Saa er dens Kjerlighed mig selv en Gaade;
Ja, visselig du tør mig elske, Clara!
Det har kun Mennesker, ei Gud forbudt —
Men kan du da! — o! kunde du det dog!
O! maatte du det med et Ord mig sige!
For dette eene Ord — jeg gik i Døden.
See! Alt hvad Livet havde kjær for mig
Har jeg forladt, for dig at følge. — Moder!
Dig skal jeg aldrig meer i Verden see;
Mit Fædreland! du er for mig forsvundet:
En Fremmed gaaer jeg nu i Verden om —
Og Fader! — Al! for dig jeg maa bortflye,
Som for en Bredens Mand — o! vidste du
Hvad jeg i denne Stund som Christen over,
Maaskee fordømte du din egen Søn,
Og dog jeg maa — jeg kan jo ikke andet.
Du farer frem paa Nattens Vinger, Fader!
Som en Orkan og hvirvler Slægter bort;

Hvad vil du her? er Atlas' Kæmpeverden
Ei stor nok for din vilde Helsteaand?
Vil du Guds Rige selv paa Jorden styrte?
O Fader! grumme Fader! — Christ! tilgiv ham!
Han veed ei hvad han synder —

(Clara nærmer sig).

Emanuel.

Fromme Clara!

Du nærmer dig igjen til den Forladte?
Tilgiv! — jeg har ei søgt dig.

Clara.

Mahoms Søn!

Stor er din Daad idag, du gode Hyrde!
For den velsigner dig vor Fader hist.

Emanuel.

Om ogsaa her en Fader mig fordsømmer?
O Clara! Clara! er det Ret, jeg handler?
Du siger det, og jeg maa troe dig — ja!
Hvor kan jeg tvivle? — dig jeg og skal fresse —
Var nu det en Forbrydelse — jeg maa det.

Clara.

Forring ei selv din Handling! ædle Selim!

Du kom at frelse dine christne Brødre,
Dg rive Dfret af din Faders Haand,
Før mig du blandt dem saae.

Emanuel.

Jeg vilde — ja,
Men valled end paa Klippefien, Clara!
Til jeg dit Ansyn saae i Morgenglands,
Da saae jeg, at jeg — — maatte.

Clara.

Seer du Selim!

Dersfor mig Anden drev saa mægtig fra dig,
At her den kunde styrke dig ved mig;
Saa var det dersfor Herren hid dig førte,
Til din og min og Christenhedens Frelse!
Fred være med dig! — her har Gud os samlet —
Nu støde atter vore Veie sammen
En liden Stund —

Emanuel (affides).

Al! kun en liden Stund!

— Sæt fort din Stav Forladte!

(hoit)

Sig mig, Clara!
Hvortil den Pilgrimsdragt?

Clara.

Et helligt Løfte

Opfylde jeg — bevar min Lørdom vel!

(affides)

Ah! hvi tør jeg ham ei betro den større?

Don Lupo (kommer).

Nu Kongerne dig vente, Hyrde! — gaf!

Snart skal vi følge dig.

Emanuel (til Clara).

Fred med dig! Pilgrim!

(gaaer hen i Baggrunden til de Andre.)

(Don Lupo bliver staaende i nogen Frastand og betragter Clara med et taarefuldt Blik.)

Clara (affides).

O ædle Selim! saae du i min Sjæl

Saa klart som din jeg gjennemskuer nu,

Du vidste hvad jeg aldrig dig tør sige.

- - Der staaer han atter med sit Taareblik,

Den unge Ridder — skal jeg tale til ham?

Hans Taushed og Hengivenhed mig rører

Heelt underlig.

(høit)

Hvi seer du paa mig, Ridder!

Saa vemodsfuld?

Don Lupo.

Det veed jeg selv ei, Pilgrim!

Tre Dage nu jeg saae Jer blandt os gaae,
Og stedse syntes mig der Noget var,
Jeg vilde spørge Eder om, — men aldrig
Jeg havde Mod dertil. — Siig kommer I
Fra Jorsfal alt? hvad heller gaaer I did?

Clara.

Vil Gud, det sidste, Ridder!

Don Lupo.

O! saa lov mig,

At jeg maa følge Eder did engang,
Hvis denne Kamp jeg overlever; men
Hvis ei — da lad mig døe ved eders Side,
Hvis fremmest I med Korset vandre vil!

Clara.

Det lover jeg dig, Ridder!

Don Lupo.

Tak! — farvel!

Snart, haaber jeg, I skal Don Lupo kiende.

(gaaer)

Clara (aleene i Forgrunden).

Et venligt Møde paa min Pilgrimsgang!

Jeg frygter ikke meer for denne Yngling;

Han vil mig følge som en stille Ven,

Dg kjender ei den Glød, som mig fortærer. —

- - O Selim! Selim! atter har dit Suk

Dyvakt de Storme, som henrive mig

Fra Helligdommens dampende Ruiner

Igjennem Kampens vilde Skjærilsdsflammer;

O! Kunde luttret jeg af dem udgaae,

Dg ved min Frelfers Grav min Brøde sone,

Da skulde Himlen atter aaben staae,

Dg mig Forsoningen imøde tone.

(hun seer Sancho nærme sig.)

O Fader! at undvige dig er tungt;

Men saadan skal du ei din Clara kjende.

(gaaer tilside)

(Kongerne træde frem med Emanuel, Lopez de Haro,
Don Lupo og flere Riddere.)

Don Pedro.

Saa er det da besluttet.

Alfonso (til Emanuel).

Fromme Hyrde!

Seg som et Himlens Budskab ærer dig,
Dg kunde tryk dig følge selv iblinde;
Dog hist og her din Afsærd og din Tale
Har opvakt Tvivl: en Fremmed synes du,
Dg ikke vant til Hyrdestav at bæere,
Dg i en fremmed Haand vort Liv at lægge
Med hele Christenhedens Haab og Frelse
Betænkeligt er fundet, — skjøndt vi veed,
At Herrens store Haand er over os,
Dg alle vore Hovedhaar er talte —
See! derfor maa du for en liden Hob
Udvalgte Riddersmænd først Veien vise,
Dg naar de frelste staae paa Fjeldets Lind,
Skal hele Hæren deres Fodspor følge.
Vor tappre Hovding Lopez Haro staaer
Beredt at følge dig med tredive
Af Ridderskabets første Helte.

S a n c h o (affides idet han betragter Emanuel)

Sælsomt!

Jo meer jeg paa den Hyrde seer, jo meer
Min Ungdomsbrud! dit Billed mig gjensmiler;
Er det din Skytsaand, som til Hævn mig kalder?

(hoit)

Jeg strax gaaer med; stod end mit gode Sværd
Ei inde mig for Alt — dit Nafn, Hyrder
Var mig det bedste Leide.

Emanuel (hilser ham med Vrefrygt).

J er vist

Navarras Drot den stærke Sancho?

S a n c h o.

Kom!

Ei blot paa mine Ord du skal mig kjende.

Don Pedro (sagte til Sancho).

Hvor overilet! Konge! eders Liv

Er os for vigtigt til paa Spil at sættes

Bed dette Eventyr.

S a n c h o (til Don Pedro).

Er jeg da bedre,

End disse ædle Riddere?

(hoit)

Afsted!

Lopez Haro (til Don Pedro og Alfonsus).

Naar J det christne Banner hist see vaie

Paa Fjeldets Top, kan Hæren tryk os følge.

Alfonsus.

Gud være med Jer! snart vi Eder naae.
(Sancho, Emanuel, Lopez Haro og flere Riddere gaae.)

Høren.

God Lykke! Brødre!

De Bortdragende.

Herrens Sendebud

Ledsager os.

Sancho (affides i det han gaaer),

Jolanda! Clara! Høvn!

Alfonsus.

Os følge Hovedbanret! — dig, Don Lupo!
Betroer jeg til med Ridderskabets Ungdom
At dække Høren Ryggen.

Don Lupo.

Vi er rede!

(gaaer tilside)

Alfonsus.

Don Pedro! eders Tvivl var vist ugrundet;
Den Hyrde kan ei skuffe os.

Don Pedro.

Mit Hoved

Er eders, Konge! er han ei en Maurer:
Hvo veed om Mahom ei har ham udsendt,
At lede os end dybere i Graven.

Alfonso.

Han er en Christen og vi kan ham troe;
Desuden er hans Liv jo i vor Magt,
Dg havde vi end ikke os betrygget
Mod hvert et Baghold — hvad har vi at vove?
Vor Trængsel kan jo ikke vore meer.

Dog visseelig! en venlig Genius

Den Hyrde var og ingen fjendtlig Dæmon:
Han kom som himmelsendt i Nødens Stund,
Da vi vor Røst til Frelsens Himmel høved.
Dy Brødre! lad os langsomt følge efter!

Istemmer Korsstogsfangen Christenhelte!

(En Krigsmarsch begynder. Høren drager forbi.

I Spidsen gaae Tempelherrerne med deres Ordens
Stormester Don Gomez Ramirez. Derpaa følge
Ridderne af den hellige Johannis Orden af Jeru-
salem under Don Gutier Hermilbez's Anførsel; de-
res Fahne er et hvidt Kors i rødt Felt; dem følge
St. Jacobs Ridderne med Don Pedro Ariaz i
Spidsen; deres Fahne er et rødt korsformet Sværd
i guldent Felt med den Omkrift: Rubet ensis
sangvine Arabum. I Midten gaae Kongerne

med Erkebisperne Arnaud af Narbonne, Thibaud Bacon og Don Rodrigo af Toledo. Ham følger Clara som Pillegrim med det store Korsbanner i Haanden, hvori Trefferens og den hellige Tomfrues Billeder sees i hvidt Felt. Don Lupo med de unge Riddere af Calatrava, St. Stephan, Gormaz og Medina Celi slutte Toget.)

Korssoldaterne (synge).

Brødre! lad os fremad gange!

Hellig er vor Gang, vor Tid:

Korsfætt har vor Synd borttaget,

Kaldt os til den gode Strid.

Styrk os! alle Helgner fromme!

Skjærp vort Glavind med jer Bøn!

Sign os helligste blandt Nødre!

Før til Geir os for din Søn!

For hans Rige vil vi kæmpe,

Ham vi ofre vil vort Blod,

Dg han skal vor Sjæl bevare,

Du paa Helveds Rand vi stod.

(Toget forsvinder.)

(Maurernes Veir ved Sjerra Morena.)

(Muhamed el Nazir og Albenaliz staae sammen i fortrolig Samtale)

Albenaliz.

Jeg høit beundre maa, min store Konge!
Den Kæmpekræft, som Allah Eder gav
Til Seir med Aandens som med Modets Glavind;
Men naar med Mord og Brand I vil udbrede
Profetens Lære indtil Verdens Grændser,
Jeg svimler vel ved den uhyre Villie,
Men kan ei dæmpe Tvivlen i mit Bryst,
Dg jeg maa spørge Himlen: vil du saa?

Muhamed.

Derom du spurgte ei, hvis klart som jeg
Du overskued Slægterne paa Jorden,
Dg saae Profetens Himmel i dens Glæds;
I den staaer ingen blødende Forsoner
Dg vinker med den tunge Tornekranse;
Nei, ingen Skygge af en Halvgud der
Fordunkler Allahs Herlighed; der smile
Os under Sidrahs eviggrønne Løv
De skønne Huris vinkende imøde,
Naar vi med Heltkraft har Livet øst

Af Jordens friske Skjønhedsvæld, og svunget
Os over den paa Scirens røde Vinger.

Albenaliz.

Men troer I, Konge! at den fromme Længsel,
Som stille over Jordens Blomster svæver,
Paa sine hvide Svanevinger ei
Kan samme Himmel naae?

Muhamed.

O! maa en Helt
I kraftig Manddomsfylde ei foragte
Den skrantne Slagren mellem Jord og Himmel,
Som kun den svage Aand bedaaere kan,
Der selv fortærer sig i frydløst Savn,
Og vil sig til Naturens Herre hæve
Paa Menneskenaturens Sarkophag?

Albenaliz.

Det er maaskee de Christnes Munketroe;
Men saa jeg ei har deres Helte fundet:
Den ædle Lopez Haro er en Mand
Saagodt som I og Nogen — Sancho med,
Skjøndt eders værste Fiende.

M u h a m e d.

Lie med ham!

Dg skal du endlig mine Fiender prise,

Saa lad det være nok med Lopez Haro!

Hans Edelmød jeg ei misgjender.

A l b e n a l i z.

Sandlig!

Saa var I heller ei den store Mahom.

Siig hvad I vil imod de Christnes Tro!

Af handle ridderligt de os har lært.

Jeg frit tør Eder det tilstaae, min Konge!

Den ædle Lopez Haro er min Ven,

Selv om jeg for hans Landse falde skal,

Selv om jeg skal med denne Arm ham knuse,

O! havde I vor Affkedsfavntag seet,

Maaskee det Svælg sig luffed, som adskiller

For eders Nie Christ og Muselman.

M u h a m e d.

Den Afgrund ingen — Evighed udfylder.

Lag dig iagt, Albenaliz! du valter

Paa Manden af dens Dyb; staae fast og kæmp!

Dg du skal see, Profetens Paradis

Eg reiser snart paa blodige Ruiner,
Dg spirer frodigt frem af Korsets Afke.

Albenaliz.

Nu vel! hvis dette feer, min store Konge!
Da tvivler jeg ei meer paa Himlens Villie,
Da bøier jeg mig dybt i Støvet ned
For Allah og Profeten og for Eder:
Kun een er Veien da til Salighed;
Dg Bee da den, der ei som vi tilbeder!

En Maurerhøvding (kommer).

Et sølsomt Syn, min Konge! har vi seet:
Høit over os det christne Banner vaier
Paa Fjeldets Lind, og Fjenderne vi see
Dyftige did, ledsaget af en Hyrde,
Ad Veie, hvor den vilde Steenbuk ei
Har kunnet klavre før; som gjennem Lusten
De høve sig og Jngen feer hvorledes.

Albenaliz.

Forunderligt!

Muhammed.

Saa har de mig undveget!

Det er umuligt — har vi ei besat

Med stærke Baghold hver en Klippesteie?

Dg gjennem Lusten kan de dog ei flyve.

Op, Muselmænd! de skal os ei undgaae:

Endnu vi skal dem Alle knuse — ha!

Den Udvei maa en — Diævel have vist dem.

(gaaer)

Tredie Akt.

(Maurernes Leir neden for Sjerra Morena-Bjergene.
Det er Aften. Høit oppe paa Klipperne sees det
Christne Banner vaie, omringet af Korsoldater
og Riddere.)

Første Maurer (seer op paa Bjerget).
Der kommer Fleer og Fleer; — de myldre op
Som Myrer af en Lue.

Anden Maurer.

Med Profeten!

De Christenhunde er saa snue som Næve;
De har ei Lyst at lade sig begrave
I Klippehulen — nu, saa har de da
Af deres Afgud lært Opstandelse
Og Himmelfart.

Tredie Maurer.

Han staaer dem mægtig bi:

Man siger jo, han som en Hyrde har

Dem gjennem Lusten baaret.

Fjerde Maurer.

Hvo kan vide - -

Femte Maurer.

Troe ogsaa I det dumme Eventyr?

Tredie Maurer.

Man nødes jo dertil, naar selv man seer

Miraklet foregaae for sine Øine.

Fjerde Maurer.

Nei, Ingen skal indbilde mig, at Sligt

Kan gaae naturligt til; vi havde jo

Hver mulig Udgang spærret; allevegne

Var jo Fodangler lagt - -

Anden Maurer.

Og disse Christne

Kan vel ei flyve meer, end andre Folk?

Femte Maurer.

De maae som Katte kunne klatre, seer I,

Det er det hele Underværk; naar kun

Vi havde kjendt sliig sjelden Egenskab

Hos denne vantro Yngel før, vi havde

Dem tidsnok kunnet hale ned igjen

Bed Benene.

Sjette Maurer.

Men nu er det for sildigt;

Nu staae de alt deroppe som en Fjeldskov,

Dg kan os Alle over Hovdet see.

Femte Maurer.

Ha! hie til vi paa Sletten mødes!

Sjette Maurer.

Troer du,

At de er galne, og forlade vil

Saa fast en Stilling?

Anden Maurer.

Der, hvor nu de staae,

Kan ei vor hele Hær med tifold Kraft

En Gudsbred dem fortrænge.

Femte Maurer.

Nu, saa lad dem

Sig længenof indmure der! — vor Konge

Kan midlertid erobre hele Verden.

Syvende Maurer.

Dg vi er altid sikke nok paa dem,

Saasnart de deres Himmelpost forlade.

M u h a m e d

(Kommer med flere Høvdinge og Krigsfolk).

Fordømt! I kom for sildig?

En Høvding.

Ja, min Konge!

Da endelig vi den skjulte Fjeldstie fandt,
Hvorpaa de var opstegne, stod de frelste
Hist over vore Hoveder og jubled;
Endnu stod kun den unge Helt Don Lupo
Bed Fjeldets Fod med hundred Bovehalse
Af Ridderskabets Ungdom, for at dække
De Andre Ryggen; og med dem vi havde
En blodig, skændt forgiaves Fægtning —

M u h a m e d (opbragt).

Hvad?

I veeg for nogle skjæggeløse Drengene?

Høvdingen.

I kaldte dem ei saa, min strenge Konge!
Hvis selv I havde seet hvor rasende
De os modtog — især hin unge Helt;
Jeg veeg ei heller, før jeg fast stod eene
Imellem mine Landsmænds Liig - -

M u h a m e d.

Dog v e e g du;

Ha! derfor skal du ei din Død undvige —

Du ei en Times Liv ved Flugten vandt.

(til de Andre)

Gak! klyng ham høit i Trætop!

H ø v d i n g e n (knæler).

Naade! Konge!

M u h a m e d.

Nei, ingen Muselman skal tvivle paa

Bestemmelsen, den uundgaelige;

Ved Feighed frelser Ingen Livet — fort!

H ø v d i n g e n (idet han bortføres).

Ha, grumme Dommer! maalt er og din Blodvei.

M u h a m e d.

Ja, Muselmænd! min Bei er maalt som Eders;

Men ved Profeten! den saavidt sig strækker,

Som Sol og Maane over Jorden gaae.

Ligt Purpur skal de Vantroes Blod den smykke;

Men nøder mig ei til min Gang at sværte

Med ureent Blod af flige Maurerhjerter,

Som det, der slog i denne Feiges Bryst!

Lad kun de Christne imod Himlen flye,
Dg over vore Hoveder sig samle,
Som Tordensfyer! — selv de sig opløse,
Hvis de med Lyn sig over os nedstyrte;
Dg som en Storm vi skal henveire dem,
Hvad enten de til os vil stige ned,
Hvad heller vi skal møde dem histoppe.
Vi til imorgen her vil vente dem:
Paa Sletten kan vor Seir udspile videst
De store Vinger — Rustet Jer til Slag!
Vi skal forevige Tolosas Navn
I Tidens Bog, og af de Christnes Been,
Skal her engang det troende Europa,
Til Allahs Ere bygge en Moskee,
Dg prise os, som ved Profetens Hjelp
Fra Korsets Nag befried sjerne Slægter.

Maurerne.

Vor store Konge leve!

En Høvding (til Krigerne).

Gaaer tilside!

(til Muhamed)

Et Bud er kommet fra Marokko, Herre!

Med lønlig Tidende.

M u h a m e d.

Det træde hid!

(Høvdingen gaaer tilside med Krigerne, og en ung Maurer træder frem med Sørgeslor om sin Turban.)

M u h a m e d.

Hvad bringer du? — et Sørgedebudskab seer jeg;
Lael frit og uden Frygt! — som her jeg stander
Beredt til Kamp for Alt hvad helligt er
Paa Jorden og i Himlen, kan ei du
Dg nogen Dødelig mig Sorg forkynde.

B u d e t.

Ei heller, naar jer elskelige Dronnings
Solandas sidste Suf jeg Eder bringer?

M u h a m e d.

(Efter et Dieblifs Taushed, med nedstemt Tone).

Død er hun da — og bød mig hilse?

B u d e t,

Ja, —

Fra den Dag af, da eders Søn var flygtet
Med Sanchos Datter, tog hun daglig af,
Dg svandt som Dug for Sol, og græd og bad kun,
Indtil det Budskab kom, at fra Profeten
Han faldet var, da syntes hun først rolig,

Dg denne No blev snart til evig Fred.

En Time før sin Død hun gav mig dette,

(tager et Brev frem)

Dg bød mig bringe det i eders Haand,

Om selv jeg skulde med mit Livs Fortab

Ier standse midt i Kampen, store Konge!

Det svoer jeg ved Profeten, og i Stunden,

Da hendes Aand bortsoer, jeg ilede hid.

M u h a m e d (tager Brevet).

Du for din Troskab lønnes skal. — Nu gaae!

(Budet gaaer)

Solanda! ja det vidste jeg — du kunde

Ei leve og min Seier see: — for fast

Dit Hjerte hang ved dine christne Venner,

Til at du skulde hæve dig med mig

Paa Korsets Grav til Paradisets Palmer.

Forgjæves søgte du min Arm at lamme

Med Bønner og med Taarer — Qvindegraad

Ei standsed mig, og ei dit Dødningsuf

Skal heller nu paa Seirens Bei mig standse.

Jeg dig tilgiver, du var Selims Moder,

Jeg kan ei Meer — din Aand har ham forført

Fra Allah og Profeten — det er Rok,
Din Dødingroft skal nu ei mig bedrage.
Lad see!

(aabner Brevet)

I Døden hendes Haand har skjælvet,
Og Laarer har fast Siffrene udsløttet - -
Ha! Qvindesvaghed! kan du røre mig?

(læser)

”Jeg døer, min Konge! hør min sidste Bøn!
Tilgiv vor Selim! — kæmp ei mod de Christne!
Og Gud skal dig tilgive hvad mod mig
Du syndet har — og mod den hellig Aand.”

(han synes et Dieblik at kæmpe med sig selv, derpaa
farer han op med vild Kraft, og sønderriver Brevet.)

Nei aldrig - Døding! - aldrig - Bort! hvert Minde
Om Mahoms Svaghed! — flyv i Luften hen!
Som hendes Aand, I sidste Troldomsord!
I skal ei meer bedaare mig —

Albenaliz (nærmer sig).

Min Konge!

Jeg venter eders Bud, for Alt at ordne
I Hæren til et Hovedslag.

Muhamed.

Kom Høvding!

Du høre skal min Seiersplan og studse;
Imorgen gryer de Christnes sidste Dag.

(de gaae)

(De Christnes Leir ovenpaa Bjerget.)

(Lovsang høres af de Befriede i Baggrunden.)

Herre! vi love dig! du var tilstede,

Du lod ei Fienden sig over os glæde:

Røsten fra Hulen, o Herre! du herte,

Dg dine Kæmper af Graven opførte.

Herre! du tog os i frelsende Favn;

Høit vi lovprise dit Navn!

E m a n u e l (Kommer alene).

Nur er det skeet, — de Frelstes Lovsang toner

Nu over Bjerget høit mod Himlens Stjerner;

Men Hyrden, som Gud sendte dem i Nøden,

De aldrig meer skal see og aldrig kjende.

Alf Mennecker jeg ikke prises bør

For denne Daad — Gud veed, den Meer mig kosted,

End det en Christen sommed. — Skjul mig nu

I evig Dunkelhed! du Klippeland!

Du Flygtningen modtog, for du ham kjendte,

Du har den Fremmede sin Gjæld betalt,
Dg har dog Fordring paa en Grav blandt Christne.
— Dog Selim! er dit Dagværk alt fuldendt?
Har Herren ingen Hensigt med dig mere?
Jeg veed det ei — O Moder! fromme Moder!
Hvi staaer du for min Sjæl i dette Nu
Saa klar, saa smilende? O! var det dig,
Som gav mig denne Tanke? — store Gud!
Er det Jndskydelse? — O! var det muligt
Dit Hjerte at bevæge, haarde Fader!
O! kunde jeg det store Lys dig vise,
Som jeg har seet — da var endnu en Daad,
En herlig Daad for mig paa Jord at øve:
Jeg skulde som en Fredens Engel staae
Imellem dig og Christenheden — Fader!
Forfont med Gud og Mennesker, du skulde
Tilbagevandre til vor Fædretrone,
Dg aldrig meer din Arm mod Korset hæve,
Undtagen for med mig det — at tilbede.
O Himmel! var det muligt! da først blev
Jeg Christennavnet værd — og Clara! da —
Da elsked du maaskee mig dog — af! end

Du kan jo ei, og kunde du det ogsaa,
Du vil og tør jo ei. — See! nu jeg gaaer
Selv til min bedste Gjerning uden Mod,
Og uden Haab — jeg er en eenlig Hyrde,
Som intetsteds har Hjem paa denne Jord,
Hvem Ingen elsker uden Gud i Himlen,
- - Jo Moder! ogsaa du har elsket mig;
Men af! dig seer jeg aldrig meer — maaskee
Din Aand forklaret alt omsvæver mig —
Det ahner mig saa underligt, sørgmodigt,
Som nu jeg først i Verden eene stod.
O Clara! — hvi har ogsaa du forladt mig?
Hvad kan jeg, naar dit Smil mig ei besjæler?
Hvi maa jeg stedse dig undvige her,
Imens min hele Sjæl dog ved dig hænger?
- - Hun kommer — ja jeg end engang maa see
Om intet Haab i hendes Blik mig lyser.

Clara (kommer).

Emanuel! nu skal med Ret du nævnes
For evig med det høie Christennavn:
Du har os frelst; — Gud lønne dig! vor Skytsaand!

Emanuel.

Din Skytsaand? Clara! o! ja var jeg det,
Saa skilte vore Veie ei sig ad
Paa Jord — og over Stjernerne --

Clara.

Hos Gud?

Nei, der jo alle gode Aander samles.

Emanuel.

Ja, de Udvalgte — de er Gaa — Hvo veed,
Om jeg blandt dem skal tælles?

Clara.

Hvi saa haabløs

Selv paa saa god en Gjerning?

Emanuel.

Lie med den!

Jeg veed en bedre — giv mig Kraft til den!

Da vil maaskee dog Haab om Salighed

Gjensødes i min Sjæl.

Clara.

Hvad mener du?

Hvad rædsom Tvivl har i din Censomhed

Forjaget Haabet paa den store Naade,

Dg dræbt udi dit Bryst den høie No,
Som straaled fra dit Blik da vi tog Afsted?

Emanuel.

En Tomhed, Clara! har fra denne Stund
Udbredt sig i min Sjæl — en pünlig Tomhed,
Som ingen Himmel meer udfylde kan;
Selv naar jeg beder nu, jeg græder ei
Af Andagt — nei, af Medynk med mig selv:
Jeg synes mig saa grændseløs forladt.

Clara.

O Ven! det er du ei, ved Gud i Himlen!
Jeg har dig — som — en Broder kjær — og hist
Har du en større Ven, end Jorden eier;
Hvi vil du da forsfage?

Emanuel (sagte).

Som en Broder?

Al! Clara! er det Alt? —

(høit)

See! trang er Veien

Dg Porten snever — staaer der jo — hvad om jeg
Paa Veien nu vansmægted — og ved Porten
Stod som en Betler udeluft? —

Elara.

Du har jo
Din Engel og, som for Guds Afsyn staaer,
Og beder for dig, mens du er paa Veien,
Og laaner dig sin Vinge, naar du synker;
Hvad vil du meer?

Emanuel.

Jeg efter Vingen længes,
Foruden den jeg aldrig Himlen naaer;
Men — Englen vil ei laane mig den, Elara!
— Farvel! — jeg seer, du ei forstaaer mig —

Elara (sagte).

Himmel!

Hvi tør jeg ei forstaae ham.

(hoit)

Siig hvorhen

Du nu vil vandre?

Emanuel.

Til min Fader!

Elara.

Hvad?

Din Fader? — raser du? —

Emanuel.

Jeg vide maa,
Om han forbander mig, jeg vide maa,
Om hist engang han ei kan vorde salig
Med Moder og med dig — og mig maaskee - -
Her vorder Ingen af os det.

Clara.

Hvad Lys
Oprinder for mig! — ja, Emanuel!
Nu seer jeg hvad du vil — den høie Tanke
Jeg aldrig vovet har at tænke selv;
D! var det muligt! store, ædle Sjæl!
Du mig henriver i din Flugt — jeg maa - -
(udbreder sine Arme, men fatter sig og lader dem
atter synke.)

Blessigne dig —

(sagte)

Og flye dig —

(høit)

Gaae med Gud!

Du gode Hyrde! — Clara beder for dig,
Naar from du for din Faders Afsyn staaer,

Dg er det Herrens Willie, skal hans Aand
Besjale dig og bøde Mahoms Hjerte
Til den Korsfæstede.

Emanuel.

Kun ved et Under
Kan dette skee; dog jeg har Tro til Under:
Heelt sølsomt er mit eget Væsen mig,
Dg underlig den hele Verden, Clara!
Dg synderlige Herrens Raad - -

Clara (sagte).

Det kan jeg,

Det er dog ingen Synd.

(høit)

Emanuel!

Tag dette Venffabsminde med paa Veien!
Dg gjem det trolig! — denne Rosenkrands
Jeg har som Himlens Brud — beed du nu med den!
(løser Paternosterbaandet af sin Hals og giver ham.)

Emanuel (med glad Forundring).

Hvorledes! dette Baand du selv afløser!
Mig vil du give denne Perlekrands?

Clara: —
Ja til et helligt Benskabs-tegn. — Farvel!

(sagte)
O! svage Clara! flye før du dig rober!

(iler bort)
Emanuel (aleene).

Var det en Drøm? — Nei, i min Haand jeg har dem,

De hellige, de himmelskaldne Perler;

Hun gav mig dem — o! lykkelige Selim!

En Haabets og en Salighedens Himmel

Du gjemmer ved din Barm — hun har dig kjær.

Ei som en Broder blot — o! tør jeg troe det? —

Ei som en Broder blot. — Forvovne Haab!

Gjør mig affindig! men forlad mig ei!

”Den Krands jeg bar som Himlens Brud” - hun sagde -

Ik! Clara! vilde dermed du mig sige,

At du var evig skilt fra mig? — Nei, gav du

Ei selv mig Laarekrandsen hen? opløste

Du derved ei den unaturlige

Den grumme Pagt, som Himlen alt har løst,

Da Luerne din Klostermuur omslyrte?

O! stod kun denne Muur imellem os,

Jeg frygted Intet; men har du da sagt
At du mig elsked? Clara! nei, af! nei,
Det søde Ord kom aldrig paa din Læbe,
Og dog jeg haaber — ja det vil, det maa jeg,
Skal ei min Længselsglød fortære mig;
Ja jeg vil haabe som jeg troer og elsker.
Nu har jeg Mod til at fortjene dig,
Du Himmelbrud! skal selv jeg med mit Blod
Ustkæmpe Himmelen sin Ret til dig.
Nu føler jeg dig først i dine Flammer,
Du hellige, du underfulde Aand!
Du skal mig styrke til et Underværk;
Og Fader! du skal høre mig og troe,
Og ei forfølge ham, som dig vil frelse.

(gaaer)

(Alfonsus, Don Pedro og Sancho komme.)

Sancho.

Hvor blev han af, den underfulde Hyrde,
Som hid os leded? har han os forladt
Foruden Tak og Løn?

Alfonsus.

Han er forsvundet

Saa hastigt som han kom; han synes et
Til Dødeliges Priis at trænge.

S a n c h o.

Sælsomt!

(sagte)

Solanda! er du død? var det din Aand,
Som hid os førte? ja, vi skal dig hævne.

Don Pedro.

I Sandhed! tappre Konger! her vi Alle
Maae mere prise Lykken, end vort Bid:
Her kan vi trodse Fjendens hele Magt,
Dg vente tryk til han angriber os,
Dg da er denne Stilling os saa god,
Som trende Gange større Magt paa Sletten.

S a n c h o.

Hvad hører jeg? — skal her vi fast os sætte
Paa Fjeldet, som en Flok forsultne Navne,
Dg vente til os Byttet flyver selv
I Klørene? — Nei, lad som ædle Ørne
Os kun et Dieblis paa Klippen hvile,
For Vingen over Dødens Mark at brede
Til Kamp og Seier!

Alfonso.

Det saa, stærke Sancho!

Vi skal ei angstelig hver Fordeel veie,
Dg see paa Mandetal og Stilling her,
Hvor en usynlig Haand er over os,
Dg Aanden os til hellig Kamp henriver.

Don Pedro.

Er det maaskee ved hvert et Korstog Skif,
At overlade al Fornuft til Himlen,
Foragte menneskelig Kløgt og Krigskonst,
Dg styrte sig iblinde fort?

Sancho.

Iblinde

Det ei kan kaldes, naar vi selv ved Maanskin,
Kan overskue Fiendens hele Leir.
Ifald I vil, saa kan vi Røsten høre,
Dg Fienden slaae her i al Sikkerhed
Med syndig Tale — see! saa spares Blodet,
Dg Slaget blier en Ordstrid.

Don Pedro (opbragt).

Som jeg mærker,

I til mit Mod har Tvivl, og vil det prøve —

Alfonfus.

Geraader ei i Harme, adle Konger!
Samdrægtighed er her vor første Lov;
Men Fjendens Sag det er, vort Mod at prøve.
Lilgiv, Don Pedro! at vi ei kan følge
De kloge Raad, som i en verdslig Krig
Jeg høilig vilde prise; men hvor meer
Det gjelder Korsets, end vor egen Ære,
Hvor vi desuden ei kan maale os
I ydre Styrke med en talløs Fjende;
Der maa den indre Flamme ei neddæmpes
Ved kold Beregning over hvert et Skridt.
Er vi udlaarne til med Korsets Banner
At sønderknuse Mahoms Overmagt,
Dg frie Europa og den christne Kirke
Fra Barbariets Nag; da maae vi troe
Paa en usynlig Magt, som os ledsager,
Langt meer end paa al mennesskelig Kraft,
Dg at ei denne Tro bedrager os,
Det har vi nylig seet.

Don Pedro.

Belan! bestem

Da Slaget til hvad Dieblif, I vil!

I Daad om ei i Raad jeg Eder følger.

S a n c h o (rækker ham Haanden).

Er vi endog som oftest ueens, Konge!

I er os dog en trofast Bundsforvandt.

D o n P e d r o.

Derpaa I har mit Ribderord.

S a n c h o.

Nu vel!

Saa Haand paa Værket! — længe kan jeg ei

Udholde her i No at see paa Fienden

Dernedenfor; vil han til os ei komme,

Veed vi nu Wei til ham.

A l f o n s o.

Vor hele Hær

Staaer rede til ved første Morgengry

At rykke frem til Slag; — den er udvalgt,

Den mærkellge Valplads, som — vil Gud —

Lil Christenhedens og Europas Frelse,

Skal skue vort Aarhundreds største Kamp.

S a n c h o.

Hvi kan den ei i denne Stund begynde?

Alfonfus.

Giv Hæren No til sig at ruste, Konge!
Ei blot de deres Legemer nu styrke,
De Fleste selv berede deres Sjæle
Med Bodens Sakrament og hellig Nadver,
Dg deri maae vi ei forstyrre dem;
Toledos Erkebisp, den fromme Roger,
Som selv med Brødrene har Sværdet grebet,
Gaaer som en Aron mellem Korsets Helte,
Dg dem opflammer til den store Daad,
Som leve skal saalænge christne Tunger
Lovsunge Herren over vore Grave.

Don Pedro.

Han nærmer sig blandt fromme Heltesklynge
Med Helligdommen i sin Haand.

Alfonfus.

Hvert Lix

For Hostien sig byt!
(Don Rodrigo nærmer sig med et Brystharniss over
sin Bispedragt, med det dragne Sværd i den eene
Haand og en indviet Hostie i den anden; ham føl-
ger blandt bevæbnede Chorherrer og Ordensbrødre
Clara med Korsbanneret; hun bliver staaende i
Baggrunden; mens en høitidelig Choral istemmes.)

(Alfonfus og Don Pedro knæle med Krigerne efter-
som Erkebispfen nærmer sig til Enhver; naar han
er gaaet reise, de sig igjen.)

S a n c h o (betragter Clara).

Lause Pilgrim!

Staaer du nu atter der med Korset for mig,

Dg tvinger mig til Andagt? — ha! Hvo er du?

(Knæler)

C l a r a (affides).

Jeg er ei værd at see dit Afsyn Fader!

(Knæler og tilhyller sit Afsyn.)

R o d r i g o (hoitidelig idet han gaaer forbi).

Evæv herved paa dine Seraphvinger,

Land, som hist i Straalehavet svømmer!

Flammen tænd, som gjennem Verden strømmer,

Naar Cheruben Luesværdet svinger!

Sælsomt ruger Natten over Jorden;

See! forventningsfuld hver Stjerne glimter,

Dg en blodig Morgenrøde skimter,

Kommende som Herrens Dag med Torden.

Jugen veed, om meer han Stjernen skuer

Dver sig paa fjerne Himmel blinke,

Eller den imorgen os skal vinke

Til at luttres i de klare Luer.
Til den store Dag vi os berede!
Den os Seiren bringe eller Døden!
Lad os luttret vente Morgenrøden!
Dg indvie Sjælen til sin Glæde!

(Toget drager forbi; Choralen vedbliver.)

Alfonso.

Lad ogsaa os, I ædle Kongehelte!
Indvie os ved Sakramentets Kraft
Til Liv og Blod for Frelseren at ofre!

Sancho.

Velan! en vigtig Stund er nær.

Don Pedro.

Tilvisse!

(Kongerne gaae. Krigerne følge dem. Choralen vedbliver i det Fjerne.)

Clara (reiser sig).

Haitideligt omtoner Sangen mig,
Dg helligt suser gjennem Christenhøren
I tusind Benners Lyd Indvielsen;
Kun jeg vanhellig staaer her med mit Kors,
Med Hjertet svulmende i syndig Blod,

Dg kan de stærke Længsler ei neddæmpe.
Indviet var dog ogsaa jeg engang
Til Kamp mod meer end Mennesker — til Kamp
Mod Jordnaturen — jeg var Himlens Brud —
Hvad er jeg nu? — Du sank, min Helligdom!
I Flammerne — mit Elsk, du troloft slagted
Paa Nattens Storme hen — og svage Hjerter!
Du foer i Verdensvrimlen bort fra Christ,
Dg glemte Himlen i en jordisk Flamme.
Dog nei, den er jo reen som Solens Ild,
Den Lue, som fortærer mig — hvi skal jeg
Den selv anklage og fordomme da?
Er det ei Nok, jeg hvert dens Udbrud dæmper,
Dg uden Krav paa denne Verdens Fryd,
Gaaer fort min Pilgrimsgang til Helligdommen?
Jo — men jeg vakler nu — jeg staaer jo stille,
Dg seer ved hvert et Skridt saa længselsfuld
Tilbage til den tabte Ven — O! turde
Jeg eengang blot ham til mit Hjerter trykke,
Dg sige: Selim! Clara elsker dig!
Da maatte gjerne Stormen mig henrive
Til Verdens Grændser — og jeg havde Fred;

Det er som dette eene Ord mig tynger
Med Centnervægt; o! var det kun udsagt,
Dg havde jeg ved det min Eed ei brudt,
Jeg skulde vandre som en stille Skygge
Til Graven med mit Kors, og ikke klage.
- - Du arme Selim! skal jeg see din Qual,
Dg grusom nægte dig den Trøstens Draabe,
Som dette eene Ord kan skjænke dig?
Skal du for Claras Skyld fortvivlet døe?
— Nei, du skal vide hvad dog Himlen veed;
Tilgiv mig! Gud! jeg kan ei længer kæmpe.

(gaaer)

Don Lupo (kommer).

Gik han der ei atter, Pillegrimmen?
Eller saae jeg ham igjen i Drømme?
Underlige, ubekjendte Ven!
Hvad kan det dog være, som saa mægtigt
Sælsomt har mit Bæsen til dig knyttet?
Lønge bad jeg Himlen om en Ven,
Ingen fandt jeg mellem mange Frender,
Ingen blandt min Barndoms Legebrodre,
Ingen mellem Korsets Helte her:

Dig jeg saae, og dig jeg nu maa følge,
Uden dig at kjende — underligt!
Hvergang jeg vil tale til den Pilgrim,
Svimler jeg, og Taarer Stemmen quæler;
Nu, saa vil jeg tie og ham følge,
— Han har jo tilladt mig det; til Jorsal
Vilde jeg saa gjerne med ham gaae;
Af! men dertil er der jo saa langt;
Dog Hvo kan sin Lykke forubvide?
Det er mig saa vel, saa underfuldt,
Som den Pilgrim mig til Himlen førte.

(Synger til Mandolinen)

See! Don Lupo kan ei hvile —

Dunfælt Stjernen blinker —

Gjennem Natten maa jeg ile,

Veed ei selv hvorhen mig Englen vinker.

(vil gaae)

Lopez Haro (moder ham).

Jeg troer, du synger Minnesange, Søn!

Imens vi Andre os til Slaget rusle,

Dg give Gud en Alvorstænke.

Don Lupo.

Fader!

Lad mig kun synge! — jeg er rustet alt,
Dg er beredt til Herre Christ at give
Ei blot en Tanke, men et — Liv. - - Imorgen
Jeg tænker mine Sporer at fortjene;
I uden Ridderprøve gav mig dem.

Lopez Haro.

Idag du har fortjent dem, kjække Søn!
Du holdt dig brav og ridderligt.

Don Lupo.

I Sandhed!
Den Seir var ingen nye Staalhandfke værd;
End maa jeg rødme, naar man nævner mig
Den tappre Lopez Haros Søn.

Lopez Haro.

Min Lupo!
Ved dig min Stamme med fornyet Kraft
Skal spire frem, naar jeg engang er død;
Du er dens sidste Spire — Gud dig signe!

(omfavner ham)

Don Lupo.

O! Fader — tak! saa har du mig dog kjær!
Det var den forstegang du mig velsigned.

Lopez Haro (ryster hans Haand).
Du har jeg først dig lært at kjende, Søn!

(de goae)

(Maurernes Feier ved Tolosa.)

(Emanuel staaer for Muhamed med Hyrdestaven i
sin Haand.)

M u h a m e d.

Du vovet har for Vine mig at træde
Med dette Afgudsbilled i din Haand,
Dg skjælver ei --

E m a n u e l.

O Fader! aldrig stod

Jeg for dit Afsyn i saa stor en Stund,
Dg skjælver jeg, saa er det ei for mig,
Saa er det ei for dette Liv aleene,
Saa er det for — din Salighed, min Fader!
O! kunde jeg den kjsbe med mit Liv!
O! kunde jeg, selv døende, oplade
Dit Dje, Fader! for mit Paradiis!
Jeg skulde evig denne Stund velsigne.

See! som en Hyrde har mig Herren sendt,

At lede dig paa Fredens Wei - -

Muhammed.

Ha, bort!

Fordømte Trolldomsstav! vil du med den

Min Harme døve, Skjændselsføn!

(river Korsstaven fra ham og sonderbryder den.)

Emanuel.

O! Fader!

Du bryder Staven over mig - -

Muhammed.

Saaledes

Jeg sonderknuse skal hvert Kors paa Jorden;

Mit Gie trænger ikke til at aabnes:

Jeg seer kun alt for vel dit dybe Fald;

Hæv dig igjen, hvis du min Søn vil kaldes!

Træd paa det knuste Kors der ved din Fod!

Affværg, — forband nu selv din falske Tro!

Hvis ikke — flye for evig fra mit Afsyn!

Emanuel

(tager Korset op og gjemmer det ved sin Barm).

Nei, Fader! — aldrig. Hvad jeg troer, er Sandhed,

Derpaa jeg tør i denne Time døe.

Men ei min Frelser jeg fornægte skal,
Om selv du mig forsvæste lod derfor;
Dog nei, det kan du ei; sig kan du hade
Din Søn, fordi han sandt den Himmelste,
Hvorpaa han dig til Salighed vil lede?
O! hør mig, Fader! — vidste du hvor højt
Hvor inderligt jeg elsker dig — o! saae du
Hvor angsteligt mit Hjerte for dig bæver,
Du vendte ei dit Nie harmfuldt fra mig,
Du lod mig ei forgjæves paa dig raabe
Ved Bredden af den Afgrund, hvor du staaer.
See! jeg udbreder mine Arme mod dig —
Hør! jeg besværges dig ved Alt hvad Helligt
Du troer i Himmel og paa Jord! — besmit ei
Din Haand med Christenblod! — styrk ei dig selv
Og dine Tusinder i evig Død!
Viid, Korset er uovervindeligt —
Den Blodvei, hvorpaa nu du tumler, Fader!
Dig fører til — Fordærvelsen.

M u h a m e d.

Ja, til
Fordærvelse for dig og Christenynglen.

Jeg skal udrydde den af Verden. — Tie!

Dg gaae! og kom mig aldrig meer for Dine!

Emanuel.

Nei, Fader! jeg maa blive, jeg maa tale,

Om ogsaa nu det koste skal mit Liv —

Forbarm dig og vend om! forfølg ei meer

Den Herre, som har Magt til dig at frelse

Dg — knuse, om han vil!

Muhammed (hæver sit Sværd).

Ha, ved Profeten!

Jeg dræber dig, hvis nu du mig ei slyer —

Emanuel (knæler).

O! Moder! fromme Moder! beed du med mig!

Giv mig din milde Røst, dit lyse Afsyn!

Dg lad mig smelte Mahoms haarde Bryst!

See! Fader, see! det er ei Selim meer

Din elskede Yolanda er det — ja

Den Frommes Aand befjæler mig — see! Fader!

Yolanda dine Knæ omfavner — hor mig!

Forfølg ei Christ! myrd ei din egen Søn!

Muhammed.

Hvad? — raser du? staaer du i Forbund med

De Døde? — ja, det var din sidste Bøn
Golanda!

Emanuel (farer op).

Hun er død?

Muhammed.

Ja død

Uf Kummer over dig, Elendige!

Emanuel.

O Moder! — Moder!

Muhammed,

Vil du mane hende

Frem af de Dødes Rige, at I begge

Com Plageaander her kan standse mig

Paa Seirens Bei? — Nei det skal ei Jer lykkes.

Tie stille Dødning! — bort fra mine Dine

Du hendes falske Billed! — bort! — jeg skaaner

Dig for den Dødes Bøn. — For sidstegang

En menneffelig Stemme taler for dig

I min oprørte Sjæl - -

Emanuel.

O Moder! Moder!

Beed for min Faders Sjæl!

Muhammed.

Ha! vil du gjøre?

Mig som dig selv — affindig? - - tie Træfaldne!

Dg vil du bede — beed da for dig selv!

Jeg trænger ei dertil - -

(Seer medlidende paa ham.)

Jolandas Søn!

Du er fortabt — ei jeg; - - der var en Tid

Da Mahom bar dig paa sin Heltearm,

Dg drømte skjønt om dig — det er forbi —

Far med Jolandas Mand i Luften hen!

Min Faderglæde! — gaf, du Sammers Søn!

Jeg seer dig ei i denne Verden meer

Dg ingen af Jer hist — endnu eengang

Jeg vil dig trykke til mit Faderhjerte

Dg saa — Farvel for Jord og Paradiis!

(udbreder rørt sine Arme imod ham.)

Emanuel (vil styrte i hans Favn).

O Fader! — Christ bevæger dig - -

M u h a m e d (blegner).

Forhadte,

Fordømte Navn! du — evig os adskill.

(Støder ham haardt fra sig og gaaer.)

Emanuel.

De lukte sig igjen de aabne Arme —

En Djævel mig til Himlens Porte førte,
Kun for des dybere mig at nedstyrte.
O Moder! græd nu hisset over mig!
Det er forbi — du vil ei frelles Fader!
Mit sidste Haab er slukt — du har forskudt mig,
Dg dog du veed endnu ei, det var mig,
Som frelste dine Sjender, og udrev
Det store Offer af din Haand. Nu staae de,
Til blodig Kamp beredt, paa Fjeld, paa Slette,
Forgjæves mellem Hærene jeg staaer,
Dg strækker mine Arme imod Himlen,
Jeg kan ei standse dem — jeg kan ei frelse
De Rasende; en blodig Dag oprinder
Dg over mig de Tusinds Blod skal strømme.
Jeg har de Christne op af Graven ført
Mod mine egne Landsmænd — Wee dem! — Wee mig!
Min Moder død af Kummer over mig!
Min Fader nu forraadt af mig! — O Clara!
Saavidt har du og Frelseren mig bragt;
Forlade J mig og, hvad er da Lønnen?
Nu skal du give mig din Brud, o Himmel!
(gaaer)

Fjerde Akt.

(Egn ved Tolosa; det er Morgen.)

(Den gamle Hyrde Andreas kommer med Bella ved
Haanden.)

Andreas (sætter sig paa en Steen).

Lad her et Dieblif os hvile, Barn!

De gamle Been kan neppe meer mig bære,

Bella

Du stakkels gode Fader! kan du kun

Udholde det! — Ak! vidste han hvorledes

Vi her gaac om og sege ham, saa vilde

Han dog fortryde, at han os forlod,

Vi holdt jo dog saameget af ham —

Andreas.

Glem ei

Hvorfor han os forlod!

Bella.

O nei, af! nei,

Men hvor skal vi nu finde ham?

Andreas.

Gaf, hent mig

En Lædsfedrik fra Kilden hist, min Bella!

Saa kan jeg snart gaae videre.

Bella.

Du Gode!

(Kysfer ham paa Kinden og løber.)

Andreas (alene).

Det er dog bedre saa, end der at sidde

Saa stille i det tomme Huus, og see paa

Hinandens blege Ansigt; nu vi høre

Dog hist og her et Nygte, som os trøster,

Om Korstogshærens Udgang af sin Trængsel,

Og Hyrden af Tolosa; — det var dig,

Vor underfulde Gæst, — man synes ei

At holde dig for nogen Dødelig;

Og visseelig, Udødelighed vandt du

Med denne Handling, skjøndt jeg ei begriber

Hvorlunde den var mulig, og end mindre,

Hvorfor den saa din Sjæl angreb — dog jo,
Er du en omvendt Maurer — som jeg troer —
Er Alt mig klart — da maatte Strid jo opstaae
Imellem Christenpligt og gammel Troskab
Mod Landsmænd og mod Frender. — Arme Hjerde!
Din Kamp har været haard; dog du har seiret,
Og Christ skal lønne dig derfor.

Bella (kommer med Vand i en Muslingeskål).

See! Fader!

Her har du Kildevand.

Andreas (drifter).

Det styrked, Taf!

Bella.

At Fader! vi vist aldrig meer ham see:

Han er vist draget med i Korstogshæren.

Andreas.

Det er alt Meget, han har frelst dem, Barn!

At kæmpe blandt dem, troer jeg ei han kan,

Maaskee han bør det heller ei.

Bella.

Du taler

Saa løndomsfuldt, min Fader! veed du Noget

Da om Emanuel, som jeg ei veed?

Andreas.

Nei intet Vist jeg veed: han er for mig
En Gaade, som for dig; men kjær jeg har ham
Jo som en Søn, og jeg gaaer ei tilbage
Til Hytten uden ham.

Bella.

Idag man troer jo
Det store Slag skal staae. O! seer du, Fader!
De mange Ravneskarer, som med Skrig
Imod Tolosas Sletter flyve - -

Andreas.

Kom!

De bedre Veien veed end vi — hvor Ravnen
Sit Bytte søger, vi vor Ven vil søge.

Bella.

Ik! troer du dog, at han gaaer med i Slaget?

Andreas.

Man kan ei vide det; hvis jeg var ung,
Dg havde Kraft endnu, da veed jeg nok,
Jeg gif ei her med Hyrdestav. — Med Noget
Vi dog maaskee kan vore Landsmænd hjælpe,
Imens de kæmpe mandelig for os:

Du kan jo Saar forbinde — see! jeg samlede
Paa Veien disse Løgeurter — kom!
Dibhen det var jo Ravnehæren fsi?
— Du græder Bella! sjung mig heller Sangen,
Du alt har lært om Hyrden af Tolosa!
Dg lad den døve hine Hovfuglskrig!

Bella.

Emanuel! ja jeg om dig vil syng.

(Synger til sin Lyre, imedens de gaae.)

Mellem Klipper Korsets Helte

Fangne staae ved Muradal;

Hvo skal Gravens Steen bortvelte?

Hvo skal aabne Dødens Hal?

Det skal han, som Herren sender;

Seer I ei den Hyrde from?

Ingen ham paa Jorden kjender,

Under Bøn og Sang han kom.

— Ved Tolosa Korsets Banner

Vaier over frelste Hær;

Bleg forneden Fienden slander.

— Ingen veed hvor Hyrden er.

(Glette ved Tolosa.)

(Den christne Hær rykker frem i Slagorden, med Kongerne, Ridderne, Bisperne, Chorherrerne og Clara som Pillegrim med Hovedbanneret i sin Haand.)

Alfonso.

Den store Stund er kommet. — Fremad, Christne!
I Herrens Navn! lad os nu ei forglemme,
At Christenhedens Haab er i vor Haand!
See! Fienden rede staaer os at modtage.
— Christ! er vort Løsen — Seier eller Død!

Hæren.

Christ! er vort Løsen — Seier eller Død!

Sancho.

Staae ved min Side fast med Banneret,
Don Gomez Garcias! — op! følger mig!
I tappre Skarer af Segovien,
Avila, Soria! Navarras Helte!
Følg eders Konge tro! gaf mellem os
Marbannes Erkebisp! til høire med mig
Hver gallisk og hver portugisisk Ridder!
(drager til høire med en Deel af Hæren, med flyvende Fahne og klingende Spil.)

Don Pedro.

Til venstre følger mig! I kjække Skarer

Fra Arragonien! Cardonas Vilhelm!

I tappre Riddere og Grever af

Ampurias og Nousillon! — afsied!

(drager til venstre ligeledes.)

Alfonso.

I Hærens Midte rykker frem med mig,

Castiliens Helte! — tappre Ridderstær

Af Gormaz og St. Stephan! — Don Rodrigo

Toledos Erkebisp! gaa ved min Side,

Med dine Brødres fromme Kæmpeslynge!

Dg du min ædle Høvding Lopez Haro!

Lys med din kjække Søn som Lyn iblandt os!

Dg knus, som du er vant til, hvor du rammer!

Men Hvo er vel den unge Pilgrim hist,

Som bærer Hovedbanret med Guds Moders

Dg vor Forsoners Billed?

(peger paa Clara)

Rodrigo.

Spørg ei, Konge!

Men lad ham bære det i Herrens Navn!

Vi skal det ei fortryde.

Alfonso.

Vel, din Tillsid

Til denne Yngling er mig Borgen for ham,
Dg nu afsted! — Christ! Seier eller Død!

Hæren.

Christ være med os! Seier eller Død!

(de drage forbi, mens de synge:)

For den Herre tro vi kæmpe,

Som har frelst os med sit Blod;

Hans skal Riget evig være,

Om saa Helved mod os stod.

(En Deel af Balpladsen ved Tolosa.)

(Muhamed staaer i prægtig Kongedragt i Midten af sine Krigere, omringet som af en Muur af store Jernkæder; i den venstre Haand holder han Alkoranen, i den høire den dragne Sabel; ved hans Side staae Almoad, Albenaliz og flere Felt herrer.)

M u h a m e d.

Til venstre drager du Albenaliz!

Til høire du min kjække Almoad!

Jeg selv i Middelpunktet fast vil stande,

Dg Fienden torne skal mod denne Jernmuur,

Dg Halsen sønderbryde. — Fler Helte!

Lad flux Halvmaanerne til Angreb lyde!

Almo a d.

See! Paradisets Huris vinker os
Med aabne Arme; — lystig Maurerhelte!
Dag Kampens Blodmark sfulmer Bellsystrøsen.

Albenalig.

Nu vil vi see hvad vor Profet formaaer.

(De drage hver til sin Side med to Dele af Hæren; en maurisk Krigsmusik høres, som besvares af de Christne.)

Muham e d.

Hør! Dødsbasunen for de Christne gjaalder!

Op! Muselmænd! nu gjelber det Profetens

Dg Allahs Ære — see! hans store Lov,

Vor hellige Koran er i min Haand;

Ved den jeg sværger Eder dyrt og helligt:

Den Mahoms Søn skal ikke Livet see

Dg i dets Fyldes Paradiis sig bade,

Den Maurer skal ei Stråalebægret naae

Dg svælge evig Bellsystrø af dets Flamme,

Som her ei glødende sin Harmelødsfer

I de Fødsomtes Blod. Hvor Mahom lever,

Maa Christ forgaae og Korset sønderknuses.

Nødvendighedens Sønnen! jubler høit!

Profeten har som Storme os udsendt
Af Jorden Korsets Yugel at henveire;
See mod hans Grav vort Nafsyn er henvendt
Hans Aand er over os, og vi skal seire.
(Maurerne opløste et vildt Skrig. Slaget begynder
under Larm og Raab og klingrende Krigsmusik.)

(Bjergegn nær ved Valpladsen.)

Emanuel (styrter bleg og forvirret frem).

Tilhyl dit Nafsyn, Sol! — bortvend fra Jorden
Din Straale, milde Himmel! — kom o Nat!
Bedøv mig med din Storm! og blænd mit Øie
Med evigt Mulm! — hvorhen jeg styrter mig,
Jeg seer en Blodstrøm over mig henrulle,
Jeg hører Raabengny og Dødningskrig,
Dg mig anklage Levende og Døde.
"Du har forraadt os" — raller i mit Øre
Hver Maurers Dødsful — "Du staaer orkesløs
Dg seer paa Kampen mens for Christ vi bløde"
— Tilraaber mig hver Christens Helteblif —
"Fordømte Sou!" — min Faders Stemme tordner
I Raabenbraget — "Selim! — sukker Clara —

I Nødens Stund du Christ og mig forlader" —
-- D! hvor — hvor er du? har du styrtet dig
I Kampens Tummel? Clara! — ja saa vil jeg,
Saa maa jeg følge dig, og dig bortrive,
Var selv det af min grumme Faders Haand.
Velan! du har forskudt mig, haarde Fader!
Nu maa du mig og Christenheden knuse;
Men jeg skal Himlen og dens Brud omarme,
Om Jorden saa opsluger mig derfor.

(styrter bort)

(En Deel af Valpladsen.)

(En stor Hob Maurer flyer; Korsoldater og St.
Johannesridderne forfølge dem kampende under det
røde Korsbanner.)

Ridderne (synge:)

Hvide Kors paa røde Banner!

Styrk du os i blodig Dyst!

Evæv i Flammer for vort Dø!

Straal som Lillie paa vort Bryst!

(Almoab og Sancho komme kæmpende.)

Almoab.

Navarras stærke Konge! dine Sværdslag

Jeg kjender vel, kjendt det er fæstegang

Jeg prøver dem.

Sancho.

Det sidstegang skal vorde.

(fælder ham)

Almoab (døende).

Her var da Grændsen sat — du smiler alt

Min høie Huris! jeg gaaer stolt herfra —

Jeg faldt for Heltehaand.

Sancho (rækker ham Haand).

Du brav har kæmpet,

Modtag det Vidnesbyrd hvorhen du farer,

Du tappre Muselmand! og skulde det

Trods begge vores Tro dog hænde sig

Vi mødtes hist engang, saa tænker jeg

Vi skal faae Tid til nærmere at kjendes.

(Tre Maurer falde ham i Ryggen og flere trænge til.)

En Maurer (til de Andre).

Med J vor Herdings Ligg, mens vi ham havne!

Sancho (vender sig imod dem).

Det kan jeg lide; I vil følge ham - -

(han driver dem tilbage.)

(de andre Maurer flygte med Almoads Liig.)

(En anden Deel af Valpladsen.)

(Maurerne flye; de Christne forfølge dem med Lopez
Haro i Spidsen.)

Korssoldaterne.

Christ! — Seier eller Død!

Maurerne.

See! frels os Mahom!

St. Jacobs Ridderne (drage syngende forbi).

See! dit Helgensværd, St. Jacob!

Luer paa vor hvide Barm!

See! Arabens Blod det rødner,

Mens det flynges med vor Arm.

Lad det slagte om vor Jæse

Paa din Fahne lilliehvid,

Mens med den i Haand du svæver

Over os i hellig Strid!

Emanuel (styrter frem).

J flye og styrte trindt mig, arme Brødre!

D Bee mig! jeg er Skyld deri.

Muhammed (kommer med mange Krigere).

Forbandet

Hver Muselman, som vender Fienden Ryggen!

(bliver Emanuel vaer og standser.)

Hvad seer jeg Søn! fortabte Søn! du her —

Emanuel (kaster sig for hans Fødder).

D Fader! stød dit Glavind i mit Bryst!

Viid jeg har denne Nædselsstund fremkaldet:

Jeg var den Hyrde, som de Christne frelste,

Dg Dei dem viste gjennem Dødens Porte.

Muhammed.

Hvad hører jeg? o! maa ei Helved aabne

Sit Ildsvælg og opsluge dig? Fordømte!

Dig var det, som rev Seiren af min Haand

Dig var det, som forraadte dine Landsmænd

Din Fader, Allah og Profeten! — Himmel!

Hvad unaturligt Affkum har jeg avlet!

Nu saa fornem da min Forbandelse!

Gid Jorden brænde under dine Fødder,

Saalænge du betræder den! — gid Himlen

Nedfordne over dig, naar du i Døden

Udstrækker dine Arme mod den! — bort!

Nedstyrt dig i en Afgrund, om du kan,

Hvor ikke min Forbandelse dig naaer!

Jeg vil min Haand ei med dit Blod besmitte;

Men nu jeg hævne skal din Salighed:

- - Til Blodhævn Maurer! nu skal de forgaae!

(iler bort)

Emanuel (reiser sig).

Har du Forbandelsen fornummet? Himmel!

Har du den hørt? o Jord! — ja visseelig!

Du brænder under den Fordømtes Fod - -

O Christ! o Clara! kan nu I mig frelse.

(gaaer)

(En anden Deel af Valpladsen.)

(De Christne flye; Maurerne forfølge dem med rasende Huien og Seiersraab. Don Lupo kæmper med Albenaliz, som forfølger Clara for at frarive hende Banneret.)

Albenaliz.

Forvovne Unglinger! I er affkaarne —

Giv Jer til Fanger! Banneret er mit.

Don Lupo (kæmpende).

Endnu ei, stærke Maurer!

(til Clara)

Dy paa Fjeldet

Med Banneret, Pilgrim! sving det høit mod Himlen!!

Jeg holder det vel ud en Stund endnu.

Clara

(stiger op paa en Fjeldspids, svinger Banneret og raaber).

Herhid! herhid! forsvarer Korset, Christine!

Albenaliz (holder inde og træder et Skridt tilbage).

Du unge Love! du er saaret alt

Læg Sværdet! og jeg skaaner dig - -

Don Lupo.

Kun Døden

Kan mig afvæbne.

Albenaliz.

Unge, stolte Ridder!

Dit Sværd er kortest og min Arm er længst,

Kom lad os bytte!

Don Lupo.

Spotter du mig?

Albenaliz.

Nei;

Men jeg kan see du dine første Laurbær
I dag vil høste; det var Synd, de skulde
De sidste vorde.

Don Lupo (knuser hans Hjelm).

Døe, Hovmodige!

Albenaliz.

Ved Allah! du er stærkere end jeg —

Det Sværdslag skal du med dit Liv betale.

(nedlægger ham)

Don Lupo.

Hvo end du er, min stærke Banemand!

Vær stolt! ei blot Don Lupo du har fældet;

Men Lopez Haros Heltehjerte knust.

Albenaliz (forfærdet).

Hvad siger du?

Don Lupo.

Jeg var den Tappræs Søn;

Dg tør du Helten under Dine see,

Saa bring ham Budskab om min Død!

Albenaliz.

Det skal jeg;

Dg visseelig! saasandt som Lopez Haro
Er større Helt end jeg, du vorder hævnnet.
Du er det alt — jeg er Albenaliz:
Engang din store Fader overvandt mig,
Ved Calatrava saae han mig afvæbnet,
Beflytted mig mod sine Landsmænds Hævn
Dg førte mig til mine fri tilbage;
Til Len derfor jeg myrdet har hans Sen - -
O! største Ven blandt Fjender! drøb mig snart!
Den Qual, jeg lider nu, er meer end Døden.

Don Lupo.

Albenaliz! dit Løfte tag tilbage!
Jeg vil ei hævnes saa, det være Nok,
Min Fader mistet har en Sen idag!
Lad ham ved egen Haand en Ven ei tabe!

Albenaliz.

Hvad jeg har lovet maa jeg holde Nidder!
- - Nu kan jeg ikke røre Korset hist,
Du med dit Blod har Veien til det spærret,
Dg i hiin Pilgrims Haand det er mig helligt.

Don Lupo.

Saa faldt jeg ei forgjæves — Tak, du Æble!

Hist er Forsoning — her er Kamp. - - Farvel!

Forlad mig nu og lad mig døe i Fred!

Det er min sidste Bøn.

Albenalig.

O store Allah!

Er Korsets Helte Alle saa, hvad skal jeg

Da om den Herre troe, som vi forsølge?

(gaaer)

Don Lupo (døende).

Du hellige, du underfulde Pilgrim!

Hist knæler du med Bauret i din Haand;

D! stiiig herved og luk Don Lupos Døe!

Til Forsal loved du at føre mig;

Du har holdt Ord: det nye Jerusalem

Mig aabent staaer, og det forjættede,

Det store Paradiis mig skal modtage;

D! did det var dog al min Længsel stod - -

See! Frelsens Rose gløder — i mit Blod.

(døer)

Clara (nedstiger fra Tjelbet).

Du faldet er, min Ven! min tro Beskytter!

Fred være mig dig! du har vundet Seier,
Dg over dig det frelste Banner vaier.

(Knæler ved hans Liig og tillukker hans Dine.)

Emanuel (kommer).

Hvad seer jeg? Clara ved en Nidders Liig!

Hvo er det, som du der begræder?

Clara.

Selim!

Betragt den Yngling! — han har aldrig kjendt mig;
Men han har fulgt mig til sin Død.

Emanuel.

Det vil,

Det maa jeg ogsaa Clara! — bort herfra!

Hvad vil du her, hvor vildt Forbandelsen

Omhyler os i Blod og Dødninggisp?

Hist over Fjeldet gaaer vor Vej - -

Clara.

Nei, Selim!

Til Seir jeg først maa føre Korsets Helte,

Saa gaaer min Vej til Helligdommen først,

Dg den Vej skal jeg jo aleene vandre.

Emanuel.

Er der da intet Brag i dette Blodhav,

Hvortil jeg nu fortviolet mig kan flygte?
Dig lader jeg ei fare — hør mig! Clara!
Hør — før jeg synker ned blandt de Fordømte —
Hør hvad jeg i Forbandelsen dig sværger!
Jeg elsker dig — nu har jeg Ordet sagt,
Dg nu skal dig min Gjerning det bevise:
I mine Arme jeg bortriver dig
Fra denne Blodmark til mit Paradiis,
Er det end ei paa Jord og ei i Himmel;
Her binder mig ei mere noget Baand,
Dg hist maa Frelseren din Lænke løse;
For hans Skyld har jeg ingen Fader meer,
Dg intet Fødeland og ingen Moder;
Naturen har forskudt mig Clara! — see!
Nu fordrer jeg din Kjærlighed til Løn;
Du skal for mig den Unatur kun bryde,
Som dig paa Jorden vil til Himlen slutte
Med andre Brudgomsarme, end din Selims —
(vil omfavne hende)

Clara (træder forskædet tilbage).

Affindige! forlad mig evig nu!

Først nu jeg feer den Afgrund, jeg var nær;
Berør mig ei, Vanhellige!

— Emanuel.

Ja, Clara!
Vanhellig er jeg blevet og for dømt
Ved den Torsoner, som mig skulde frelse;
For hans Skyld har jeg dæmpet Blodets Røst,
Dg qvalt Naturens Stemme i mit Hjerte,
For hans Skyld har jeg ofret mine Brødre
Til Korsets Mordersværd — o! hører du
De Skrig er mine Landsmænds, deres Blod
Anklager mig som Fædrelandsforræder,
Min egen Fader har forbandet mig;
Dg derfor troer du jeg skal lønnes hist
Med Salighed? — Nei, det jeg fordrer ei;
Men har jeg Freden brudt med Jord og Himmel,
Saa skal og Kampens Bytte vorde mit,
Dg det er — du - - i dine Arme vil jeg
Nu trodse Mennesker og Engle selv
Dg alt hvad helligt er — i dine Arme
Jeg vil mig styrte i et Svælg af Lyst
Dg glemme min Forbandelse - -

(vil atter omfavne hende.)

Clara (træder tilbage med Hæthed).

Du raser
Fortvivlede! — see! jeg er Himlens Brud,
Og Himlen skal mig mod din Vold beskytte.
(river Sværdet fra Don Lupe's Haand og sætter det
mod sit Bryst.)

See! denne Ridder skal i Døden end
Forsvare mig. — Et Skridt, og jeg er frelst
For evig for hver jordisk Magt.

Emanuel (styrter sig for hendes Fødder).

Hold inde!
Tilgiv mig, Clara! — ja jeg var assindig;
Du har mig aldrig elsket; — aldrig kan
Og aldrig vil du det — kun Medynk var det
Da du mig Himlens Brudekrands gav hen,
For mig den ingen Himmel skulde aabne.

(reiser sig)

Du vilde vel jeg skulde bede ved den
Om Styrke til at glemme dig? Nei aldrig!
At elske dig kan Gud mig ei forbyde,
Og vil du ikke følge mig; — velan!
Jeg følger dig — var det saa til en Afgrund,
Har jeg saavidt det bragt, jeg vil fuldende;

Jeg kjender ingen Love meer i Verden —
Mod mine Landsmænd, mod min egen Fader
Jeg fører Skjold for dig — jeg vil fortjene
Forbandelsen —

(tager Don Lupos Skjold.)

See! jeg er rustet — kom!

Clara.

Forsærdelige Yngling! flye mit Ansyn!
Forsøg mig ikke med dit vilde Blik!
Saaledes har jeg aldrig Selim kjendt - -

Emanuel.

Saaledes blev og først Emanuel.

Clara.

Christ! vær os naadig!

(Alfonfus, Don Pedro, Don Rodrigo og Lopez Hara
komme med Korsfolbater og Riddere.)

Krigerne.

See os! Mahom seirer.

Don Pedro.

Den halve Hær er slaget — Sancho kæmper
Fortvivlet kun mod Dvermagten.

Alfonfus.

Fremad!

Bed du for vore Sjæle, fromme Biskop!

Nu Tiden kommet er, at vi maae døe

En Hædersdød.

Rodrigo.

Nei, ædle Kong Alfonso!

Her er det, vi maae leve nu og seire:

Seer I paa Himlen hist det røde Kors?

Det Seirstegn har os vor Frelser givet.

Alfonfus.

Ja sandelig! jeg seer et blodrødt Kors

Høit over vore Fjæser — Christenhelte!

Seer Frelsens Tegne! og troer og slaer og seirer!

Krigerne (see mod Himlen).

Vi see og troe og vil ei grue.

Clara (svinger Banneret).

Følger

Nu mig og Frelseren! — see! med Guds Moder

Han vinker Eder fra sit Seiersbanner - -

Halleluja! vor Gud er med os — kom!

(styrter frem ledsaget af Emanuel.)

Krigerne.

Er det en Engel, som vort Banner svinger?

(følge hende med Kongerne og Ridderne.)

Lopez Haro (omfavner Don Lupos Liig).

Min Søn, min Søn! saa er du faldet alt!

Din Heltebarm dit Baanesaar mig viser

Dg Laurbærkrandsen vandt du med dit Liv.

Evom her ujordet i dit Ungdomsblod

Lil du er hævnnet! — Skjælv nu Maurerhelte!

Don Lupos Død skal koste tusind Liv.

(iler bort)

(Bild Krigsmusik og Waabenbrag høres.)

F e m t e A k t.

(Bjergegn tæt ved Balpladsen.)

Albenaliz (til sine Krigere).

Flyer! sidste Levninger af Maurerhøren!

Foreener Eder med de saa Udvalgte,

Som søge vor ulykkelige Konge!

See! Alt er tabt: et Under os betvang,

Dg Hvo kan modstaae Magterne foroven?

Hvo af os saae hiint røde Kors paa Himlen

Dg grued ei? Hvo veeg ei for den Pilgrim,

Som sølsomt svæved over Balen hen

Dg Christenbanret svang og Malmer sang,

Beskyttet af den dødningsblege Hyrde?

See! Hørens Middelpunkt er splittet ad

Al Lopez Haro og de trende Konger.

Den stærke Sancho har vor Jernmuur sprængt

Dg sønderhugget Løuferne. Selv maa nu

Vor store Mahom mellem Spanjens Bjerge
Et Fristed søge for de christne Sværd.
Kun for hans Flugt at dække har jeg hist
Saalænge Jer mod Overmagten stille;
I var de sidste Maurer, som forlode
Tolosas blodbestænkte Balplads. — Flyer!
Dg lader mig nu eene her tilbage!
Et helligt Løfte jeg opfyldte maa,
Før jeg kan Eder følge. — Muligt sees
Vi aldrig meer. — Hav Tak da for jer Troskab
Dg den Standhaftighed og Heltekræft,
Hvormed I kæmpet har med mig for Mahom!
Profeten veget er idag for Christ.
I uden Skam kan eders Konge følge;
Jeg følge maa min Skjæbne.

En Maurer.

Edle Høvding!

Vi vil vor Skjæbne ei fra din adskille,
I Liv og Død vi vil dig følge troe.

Alle Krigerne.

Vi vil dig ei forlade.

Albenaliz.

Med Profeten

Besværges jeg Jer, og i Kongens Navn

Befaler jeg Jer det: forlader mig!

Dyfsoger eders Landsmænd og jer Konge!

Det er mit sidste Hovdingsbud til Eder,

Det er min sidste Bøn.

En gammel Maurer.

Velan! vi lyde,

Med Taarer Herre! lyde vi — Farvel!

En ung Maurer.

Jeg haaber, at Profeten os paa Veien

Endnu en Kamp forunder, til at doe i,

Som Seierherrer kan vi ei hjemvende,

Som Dvervundne vil vi ei — Farvel!

(de gaae)

Albenaliz (aleene).

De troe, de tappre Stridsmænd! — kjær de har mig,

Det kjær i Hjertet mig at skilles fra dem.

Hvormangen Daad har jeg idag dog seet,

Hvorved de gode Mander sig vist glæde,

Selv naar de deres Mafyn maae bortvende

Fra Jordens store Mordergrube. — Allah!
Er det din Villie, som i Verden skeer?
Jeg kan derpaa ei tvivle; — dog jeg gruer
Dg tør ei spørge hvi saa meget Blod
Skal flyde her for Intet. — — Lie, Forvoynel!
For Intet falder vist en Draabe ei
Fra Skyen hist til Jord. — For Intet knuses
Vist ei den Haand, som imod Korset raser:
Vi har det jo paa Himlen seet. — Hist kommer
Han endelig den seierfronste Helt;
Hvi kan jeg ikke til mit Bryst ham trykke
Dg sige: Ven! nu er jeg evig din — —
Albenaliz! den Fryd var du ei værd;
Din Banemand skal Lopez Haro vorde,
I Døden først han vorde kan din Ven.

Lopez Haro (kommer).

Hvad har du mig at sige? tappre Fiende!
I Slaget undgik jeg min fordums Gæst;
Dog hørte jeg hvad du tilraabte mig.
Nu kommer jeg at stande dig tilorde;
Hvad vil du?

Albenalix (rækker ham sin Sandfæ).

Kamp med dig paa Liv og Død.

Lopez Haro (tager den).

Velan! det kan dig ingen Ridder nægte;
Du dine Landsmænds Nederlag vil hævne,
See! jeg er rede.

Albenalix.

Først jeg løse maa

Det Ord, jeg gav din Søn udi hans Dødsstund:
Han bad mig bringe dig sin sidste Hilsen —
Med dette Sværd jeg gjennembored ham.

Lopez Haro.

Dit Sværd det var, din Haand, som fælded ham?
Ha! grumme, utaknemmelige Maurer!
Dit Liv jeg frelste, og min Søn du myrded
Og bringer selv mig Budskab om din Seir,
At ved min Faderqual du dig kan fryde —
Det skal du ei —

(de kæmpe)

Albenalix! hvorledes?

Du blotter selv dig for mit Sværd? — du bløder --

Albenaliz.

Bliv ved! — Don Lupo blødte stærkere,
Og jeg holdt dog ei inde.

Lopez Haro.

Grumme Maurer!

(Knuser hans Hjelms)

- - Albenaliz! hvi kæmper du saa slet?
Hvad? — mon jeg dig forstaaer? — sig: vidste du,
Don Lupo var min Søn?

Albenaliz.

Nei; men han var det,

Og jeg hans Banemand.

Lopez Haro.

Der er min Haand,

Jeg er forfont.

Albenaliz.

Høimodige! det kan du?

Lopez Haro.

Ja det har Christ mig lært! min Søn er falsket

I ærlig Ridderkamp; han er nu salig.

Du vilde dig til Blodhævn for ham ofre,

Det skal du ei — han er alt hævnnet dyrt,

Det kan Tolosas Sletter vidne.

Albenalix (modtager hans Haandslag).

Ridder!

Den Christ, som lærte dig saa stort at handle,
Maa være større end Profeten — før mig
I Allahs Navn til ham! — og jeg er Ebers.

Lopez Haro.

Nu staaer min Brodersavn dig aaben Fjende!
Christ har foreenet os; nu er vi Venner - -

Albenalix.

I Evighed!

(de gaae Arm i Arm)

(Klippeegn paa den anden Side af Balpladsen.)

Muhammed (aleene).

Du har forladt mig, Allah!

Du seirer, Christ! — fordomte Troldomslyner!

Som gjøglende paa Jord og Himmel stuffed,

Og fogled Seiren af Profetens Haand!

— Saa var du kun en Heltebrøm? du store,

Du mægtige Kolos af Herskertanker!

Nei, vaagen jeg med Kampkraft dig avled,

Du var et Himmeltaarn, paa Sjeldet bygt,

Nu ligger du i Grus ved Fjeldets Fod,
Dg Mesteren staaer knuset ved Ruinen.
- - Er det dig selv, som taler? Maurerkonge!
For forstegang jeg blues ved mig selv.
Nei, knuset er jeg end ei; men forladt
Af mine Tusinder jeg eene staaer,
Dg leder om et Fristed mellem Christne;
Ha! Søn! det er dit Værk, Forbandede!
— Hvo kommer hist? — du Sancho! gamle Hævner!
Du længe mig har søgt — du skal mig finde,
Endnu er Mahoms Kæmpearms ei lam.

S a n c h o (kommer).

Saa mødtes vi dog endelig, Maurerkonge!
Du denne Gang skal ei min Hævn undgaae,
Den gamle Regning maa med Blod udslættes.

M u h a m e d.

Det skal den, Sancho! — har du end ei glemt
Din Ungdomsbrud, saa vilid; i denne Stund
Hun som en salig Huris seer vor Kamp,
Dg dømmes os imellem.

S a n c h o (med tilbagetrængt Smerte).

Altsaa død?

M u h a m e d.

Mig har hun aldrig elsket; skøndt med Qval
Hun det Uhyre fødte mig, som nu
Forræderisk har voldt min Undergang.

S a n c h o.

Zolanda! ja saa var det dig, jeg saae
I Mandens Verden, da til Kamp jeg vakktes
Ved Morgengrye — jeg svor at hævne dig,
Før Sol gik ned - - det haster, Konge! kom!

(de kæmpe)

M u h a m e d.

Belan! jeg vil dig til Zolanda sende,
Paa anden Viis du jo ei Prisen naaer.

(Knuser hans Skjold)

S a n c h o (tager Sværdet i begge Hænder).

Vær du mit Skjold! henfarne Ungdomsbrud!
Nu rammer Lynet, Konge!

(Splintrer hans Sværd og hæver Armen for at give
ham Banesaaret.)

Ha! Hvo holder

Min Arm tilbage? — er det dig? Zolanda!

- - Ja du er vaabenløs, forhadte Fiende!

Den Døde ynker dig og beder for dig;

De Svages Ret dig Livet skænker — flye!

M u h a m e d.

Navarras stærke Konge! had mig kun!

Ia gjennemboer den overvundne Mahom!

Foragte ham, det kan du ei.

S a n c h o.

Er end

Dit stolte Mod ei knækket?

M u h a m e d.

Ved Profeten!

Jeg trodser dig og Christenheden end,

Før skal I Allahs Himmel rive ned,

Før I skal bære Mahoms frie Land.

S a n c h o.

Her har du godt ved høie Ord at tale:

Du veed, din Alsmagt faaer dig.

M u h a m e d.

Nei, Sancho!

Jeg fordrer ingen Skaausel — sønderknuus mig!

Jeg hader dig, jeg trodser dig i Døden;

Kan du fornødre dig til ussel Haan,

Saa lad kun Verden dig den Stærke kalde!
Dit Sværd er stærkere end du.

S a n c h o.

Derpaa

Du skal faae Svar, naar du mig væbnet møder;
Hist mine Kæmper vente paa mit Vink,
Jeg kunde levende dig fange, Konge!
Men flye! jeg vil ei levende dig see,
Dg har ei Lyst med tomme Ord at kæmpe.

(vender sig bort)

M u h a m e d.

Belan! det sværges jeg dig dyrt og høit,
Vi mødes skal.

S a n c h o.

Om i Navarra ei,

Saa i Marokko — her du har udraset;
Dg skal vi mødes, bliver det nok min Sag.

(gaaer)

M u h a m e d (alene).

Udraset? — nei, først nu jeg rase vil;
Dmsuus mig, Storm! forsølg mig, Himlens Torden!
Jeg spotter dig — ha! stiiig til Kamp herved!
Du Korsets Afgud selv! med dine Engle

Med dine Morderdjæyle — jeg foragter
Dig og din hele Yngel. — Dyrer kun
Mod Mahom alle Verdens Elementer!
Den Jord, som mig vil knuse, jeg ugleer —
Til Kamp jeg ætter Himmel nu og Helved.
(gaaer)

Clara

(Kommer uden Pillegrimskappe i sin hvide Ordensdragt
med Banneret i Haanden).

Evæ mod Himlen! feierrige Banner!
Du har underfuldt omslagret mig:
Som af Engle baaret hid, jeg stander
Nærmere mit tabte Himmerig;
Atter jeg en Himmelbrud er vorden,
Renere jeg svæver over Jorden,
Som omfuset af Seraphers Vinger,
Mens jeg Frelsens Seirsbanner svinger.
Stille brønder nu den høie Lue,
Som saa vild fortøret har min Barm;
Ven! hvor er du? — nu jeg tør dig skue
Med min Frelsers Billed i min Arm.
Drolig har du Skjoldet for mig baaret,
Intet Spyd har Himmelbruden faaret.

Herren mig min Elskov har tilgivet —
Jeg tør see dig end engang i Livet.
Arme Hyrde! hvor er du henflygtet?
Tør du aldrig mere Clara see?
For din vilde Rase har jeg frygtet;
Hvad jeg bøved for skal aldrig see:
Ei din Haand skal Himmelbruden røre,
Ei dit Øre skal min Løndom høre;
Men mit vaade Øie skal dig sige:
Clara elsker dig i Himlens Rige.

(gaaer)

(En vilbere Fjeldbegn ovenover Balspladsen.)

Emanuel

(Kommer med et Sværd i sin Haand, han kaster Don
Rupos Skjold fra sig).

Dit Liv er frelst, o Clara! — bort nu Skjold!
Mig skal du ei beskytte; — Jorden eier
Jo intet Skjold, som den Jordsmite værner;
Imod Forbandelsen — Den er opfyldt,
Og jeg har ingen Ven i Himlen meer,
Og Ingen her — selv du, o Clara! affhyer

Den Rasende — du kan mig aldrig elske,
Og nu du skal mig aldrig mere see.
Hvor er min Verden nu? — hvor er du? Fader!
Ulykkelige Fader! er du faldet?
Er det ei Nok, at din Forbandelse
Betynger mig? skal selv dit Faderblod
Nu over den Fordømtes Hoved komme?
Ha! — Fadermorder, Selim! Fadermorder!

(betragter sit Sværd med et vildt Blik.)

--- Hvad vilde jeg med dette Sværd? — jeg veed ef,
Jeg plyndred det jo fra en Maurers Liig,
— Ja rigtig fra en — Landsmands Liig. -- Nei, rakte
Den Dødning mig det ikke selv? — ha! vilde
Han Veien vise mig? — kan dette Sværd
Den lukte Himmelsdør maaskee opstøde?
Hvad heller kan det kun hiin Afgrund aabne,
Hvor de Fordømte hyle? - -

(Støtter sig paa Sværdet og stirrer taus mod Jorden.)

(Andreas og Bella komme og see ham.)

Bella.

Er det ham?

O Gud! hvor bleg! — han seer os ef.

Andreas.

Den Arme!

Bella.

Hvad fattes ham? o Fader! tael dog til ham!

Jeg tør det ei.

Andreas.

Emmanuel! hvad grunder

Du her saa eensom paa? opreis dit Hoved

Mod Himlen, gode Hyrde!

Emmanuel (stirrer vildt paa ham).

Hvo er du?

(fatter sig)

Andreas! — Bella! er det Eder? — O!

Hvad vil I her? — vil I mig og fordonne?

— Nei, huldt deeltagende I see jo paa mig;

Jeg troede jeg stod eene i en Ørk,

Hvor kun Forbandelser og Dødsfuld lod,

Og tænkte paa hvor der en Udgang var - -

Dg see! — saa traf jeg Eder — sølsomt nok!

Skal jeg endnu et venligt Die møde?

Bella.

Du er bedrøvet; — vær nu glad igjen!

Nu er vi hos dig jo; følg nu tilbage
Til Hytten og til Hjorden! der er godt,
Der skal den lille Bella binde Krands,
Og synge for dig; - - ah! du hører jo
Slet ikke hvad jeg siger —

Andreas.

Gaf tilfide!

Og lad os eene, Barn!

Bella.

Du arme Bella!

Kan du da aldrig mere trøste ham?

(Gaaer grædende bort.)

Andreas.

Emanuel! jeg vil dig ei udforske;
Men hvad der end dig nager, tænk paa Herren!
Og du skal ei forsage.

Emanuel.

Fromme Gubbe!

Med Herren veed jeg ei hvordan det er,
Om han vil frelse eller mig fordomme;
Jeg kan ei skjelne mere Ondt fra Godt,
Ei Christendyd fra sort — Forbrydelse;

Hør, kan du mig et Speil for Die stille,
Hvort jeg kan mit eget Væsen see?
Jeg veed ei meer hvorlunde det seer ud;
Siig, har jeg Rainsmærket paa min Pande?

Andreas.

Nei, blidt som Abels er dit Afsyn, Ven!
Men af en mægtig Sjælestorm forvildet;
Solosås Hyrde! kan du dig bebreide
At du har dine christne Brødre frelst
Fra Undergang — saa er du faret vild:
En Christen maa ei tvende Herrer tjene,
Ei vakle mellem Gud og Verden.

Emanuel.

Ja,

Saaledes er det; nu jeg veed det, Gamle!
Hvo Korsset bære vil, maa være stærk,
Dg vandre fort, og lukke Diet til,
Dg ikke gyse naar i Blod han træder,
Om det saa var hans Broders eller — Faders,
Dg ikke høre naar Naturen kalder
Ham fra sin Martyrgang --

Andreas.

Jo visseelig!

Det maa du, ædle Hyrde! — Martyrgangen

Du trolig har fuldendt; tag nu din Stav!

Dg følg med mig! din Fader vil jeg vorde,

Dg kan en stille blid Natur dig trøste,

Da vil jeg give dig min Hjord, min Hytte,

Allt hvad jeg eier vil jeg give dig,

Dg kan dit Hjerte sig for Elskov aabne,

Du selv en Brud skal finde, god, og skøn

Dg from som den Natur, der vinker dig

Lil Hyrdelivets Stilhed - -

Emanuel.

Hjem og Fader

Dg Brud du mig vil give — gode Gamle!

Veed du hvo denne Fremmede da er,

Som du vil give Ly og Fred paa Jorden?

Al! veed du ikke jeg er — fredløs, Gubbe!

Gav du mig end en Verden, hvad jeg savner

O! det kan Himlen selv ei give mig.

Mit Hjem er der, hvor — ingen Fader er - -

Dog jo — hvor han er, som mig ei fordømmer,

Min Brud tilhører ham — og see! min Vei
Gaaer ei til Verden nu; men bort fra Verden;
— Jeg vil ei længer tjene tvende Herrer.

Andreas.

Hvad vil du? Hørde!

Emmanuel.

Ja, nu veed jeg det:

Et helligt Fristed er der jo paa Jorden,
Hvorhen vi bære kan det største Kors,
Dg lægge Byrden ned, er den end tung,
Som Dødningsbeen af mange Tusinder;
Du kjender jo hint Hovedpandested,
Hvor trende Kors en Fredagmorgen stod,
Imens en Blodstrøm Alles Synd udsletted,
Did vil jeg vandre med min Pilgrimsstav,
Dg bede ham Fordømmelsen borttage,
Som har Forbarmelsen til Jorden bragt;
See! ved hans Helligdom jeg knæle vil,
Affværge Jordens Længsler, og hengive
Min arme Sjæl i Naadens Skjød.

Andreas.

Du Fromme!

Til vor Forsoners Grav du vandre vil;
Nu vel! paa den Vej tør jeg ei dig standse —
Fred være med dig! —

(til Bella som nærmer sig)

Kom mit Barn! tag Afsked!

Emanuel gaaer bort — langt bort fra os.

Bella (seer med Taarer paa Emanuel.)

Hvor kan du nænne det?

Emanuel (omfavner dem Begge).

Farvel, I Gode!

Jeg passer ei til eders stille Samfund.

Tilgiv hvis jeg en Stund har det forstyrret!

Og Tak for eders Gæstevenskab!

Bella (klynger sig op til Andreas).

Fader!

Dig har jeg dog endnu — Gud hjælpe os!

Farvel Emanuel!

Andreas (bevæget).

Farvel! — kom Bella!

(iler bort med hende).

Emanuel (aleene).

De vilde mig dog vel; de har mig kjær;

D! hvorfor maa jeg ogsaa dem bedrøve?
Til mig de kom som Fredens Engle dog,
Dg minded mig om Gud, da jeg forsaged.
-- Til dig jeg eene nu vil klynge mig,
Du Allforbarmet! — længe nok jeg vakled
Imellem dig og Verden — see! nu er jeg
So ganske din. — Far hen! hver jordisk Længsel!
Far hen! min Qual! far hen! mit Elskovshaab!
Nu har den vilde Flamme sig fortæret,
Jeg har udkæmpet og jeg har udlidt,
Jeg har ei meer at frygte og at haabe,
Nu kan den blege Pilgrim gaae sin Gang,
Dg Ingen skal ham meer paa Weien standse. —
-- Hvad seer jeg? Fader! er det dig?

(Muhamed kommer)

Emanuel.

D! kommer

Du at tilgive mig?

Muhamed.

Tilgive? — ha!

Fordømte! see! paa dine Landsmænds Grav

Staaer nu din Fader, eene og forraadt,

Mit Sværd er knust, du staaer end væbnet, seer jeg,
Fuldend! — stød Sværdet i din Konges Bryst!
Og du har feiret, Fadermorder!

Emanuel (kaster sig for hans Fødder).

Naade!

Forbarmelse! — ulykkelige Fader!
Du kæmpet har mod Christ, see! han har feiret —
Forsøm ei mig derfor!

Muhammed.

Ha! maa du ei

I Jorden synke for mit Alasyn nu?
Elendige!

Emanuel.

O! tag Forbandelsen

Lilbage fra mit Hoved! — see! den tynger
Mig dybt i Støvet for din Fod, — o Fader!
Jeg hæver ei mit Alasyn meer fra Jorden,
For du mig som min Frelser vil tilgive.

Muhammed.

Din Frelser? — ha! paakald kun ham Fødselste!
Han skal ei frelse dig — paa Jorden kan

Dit Blod nu kun Forbandelsen udslætte —

See! der er min Tilgivelse.

(støder ham sin Daggert i Brystet)

Emanuel.

O Fader!

Du gav mig Naadestødet — evig Tak!

Forbandelsen du med mit Blod udslætter —

Christ være lovet!

Muhammed (vild).

Christ! — ha! Død og Nædsel!

Maa dette Blod fra Jorden til dig raabe?

Du kommer — ja jeg har udæffet dig —

Min Søn! min Søn! er jeg din Morder blevet!

Tilgiv! og beed for mig! nu er du hellig!

Din Gud er større end Profeten — Bee mig!

Med Korset evig han forfølger mig - -

O! hvor er nu den Afgrund, som mig skjuler!

(styrter bort)

Emanuel (tager sin Rosenkrands frem og beeder).

Tilgiv ham Herre! som han mig tilgav!

- - Hvad seer jeg? — aabenbarer sig en Engel

Her for mig i min sidste Stund? — o Clara!

Saa kommer du at lukke Selims Dør?

Clara (kommer med Banneret).

Hjelp Himmel! — du er saaret —

Emanuel.

Glød dig, Clara!

Forbandelsen er fra mit Hoved taget:

Saaledes har min Fader mig tilgivet.

Clara (forfærdet).

Saaledes? grumme Mahom!

Emanuel.

Himmelbrud!

Tilgiv nu ogsaa du den arme Selim

At han har elsket dig, at han affindig

Har troet, du ogsaa kunde elske ham!

Nu veed jeg, at du kan det ei.

Clara.

Jo, Selim,

Nu tør jeg først min Lødom dig tilstaae,

Nu er det ingen Synd at sige det;

Dit Dødningsblik maa disse Læber aabne:

Ja Selim! jeg har elsket dig — jeg elsker

Dig end saa høit, saa inderligt, saa helligt
Som du min Engel var paa Jorden.

Emanuel.

Clara!

Nu skal jeg vorde det hos Gud i Himlen;
Du elsker mig! nu kan jeg salig døe —
Du glemmer mig dog ei i Verdensvrimslen,
Dg snart jeg hist dig møder, Himmelmøe!
Hvad jeg for dig og Christ paa Jord har øvet,
D! lad det være glemt og skjult i Støvet!
Derfor mit Navn ei prises skal paa Jord —
Du elsker mig! min Himmel er alt stor:
Kun i din Kiærlighed skal Selim leve;
Mind sagte Blod! — min Aand kan ei bortsvæve,
Før den sin Fryd har fattet - -

Clara

Ewig Elskte!

Emanuel.

Hav Tak for du mig viste Frelsens Vej!
En liden Stund jeg vildt fra den borttreves;
Men du og Frelseren forlod mig ei
Dg nu min Sjæl skal til Forsoning hæves.

Du elsker mig! — o! lul det i mit Øre,
Naar du har lukt din Selims brystne Die!
Da skal det evigt tone saligt mig,
Da skal jeg hist som Velkomstsang det høre;
Naar Englene mig hilse i det Høie.
— — Modtag mig, Christ! nu i dit Himmerig!

(bøer)

Clara (omfavner hans Lige).
Forfarte! hor det evig — jeg dig elsker,
I Døden favner jeg dig førstegang.

(luffer hans Dine)

Edle Mand! du salig er hensfaret,
Lyse Die! jeg dig lulle maa;
Snart skal og din Elskede forklaret
Som en Himmelbrud for Herren staae.
Haard var Proven som vi her udstaaed:
For din Frelfers Skyld du blev forbandet,
See! Forbandelsen forsvandt med Livet —
Evig Salighed er nu dig givet.

(Te Deum synges fra Valpladsen:)

Hør! fra Valen toner Seiersfangen,
Den skal tone over Hyrdens Grav,

Han for Christ har vandret Martyrgangen,
Ført til Seir os med sin Hyrdestav;
Her den stille Grav dit Navn skal gjemme,
Christenheden skal din Daad ei glemme.

(Pladsen neden for Fjeldet.)

(Kortogshæren knæler med Kongerne og Ribberne medens Erkebispens af Toledo og Chorherrerne synge Slutningen af Te Deum.)

Clara

(nedhænger det christne Banner fra Fjeldet):

Over Graven Christenbanret vaier;

Hæren.

Lovet være Gud i Himmerig!

Sancho (seer Clara og kjender hende)

Clara! Himmelbrud! o! er det dig?

Rodrigo.

Englen see, ved hvem os Gud gav Seier!

Dit er Riget, Drot fra Golgatha!

Magten, Eren din — Halleluja!

— 171 —
A n m æ r k n i n g.

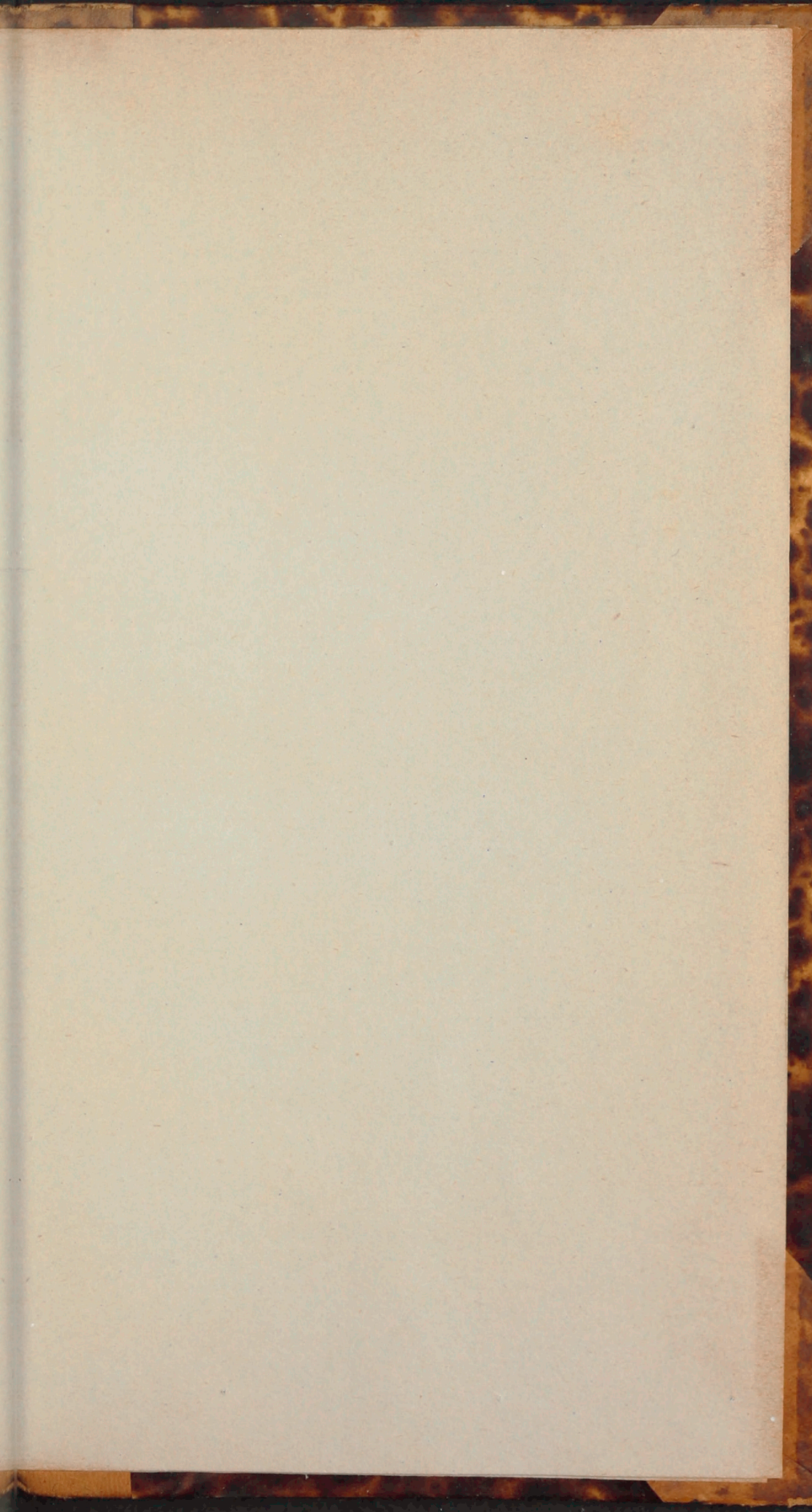
Om Slaget ved Tolosa see Iohannis Marianæ
Historiæ de rebus Hispaniæ L. XI. Cap. XXIII.
Ferreræ allgemeine Historie von Spanien 4ter Band,
P. 92 — 97. Allgemeine Weltgeschichte 12ter Band,
XXVIII Buch P. 112.; samt Florians Précis
historique sur les Maures D'Espagne P. 93;
endelig Hienvidnets den her i Digtet forekommen-
de Erkebisp af Toledo's Roderici rerum in Hispa-
nia gestarum Cronicon Lib. VIII. Cap. 8. 9. 10.

T r y k f e i l .

P. 15 næstsidste Linie: Foræder læs: Forræder.

Imm. Petersen
BOCBINDER
Lövstræde 6.

